

A G L E N Y A P A

/The bachelor father/

Vígjáték három felvonásban 7 képben

Írta: Edward Childs Carpenter.

Fordította: Zagon István.

SZEREPLŐK:

Sir Basil Winterton.....
Tony Flagg.....
Marija Credaro.....
Geoffrey Trent.....
John Ashlay.....
Francis Keating.....
Larkin, főkomornyik.....
Dick Barney.....
Hortensen, francia komorna.....
Jennie, szobalány.....
Reberta, inas.....

Történik Sir Basil Winterton kastélyában.

- BASIL : Szent isten! az egész szoba tele lesz! /Rémülten csógni kezd/
 JOHN : Sajnálom, Sir...
 BASIL : Hol a zsebkendője? Törölje fel! Ember törölje fel! /Megtörölni! /
 Na! Üljön le. Ne tegye azt a vackot az asztalra, ott marad a nyoma!
 JOHN : /tehetetlenül és komikusan tartogatja a kezében az üveget és a poharát/ Dehát hova tegyen?
 BASIL : Sehol! Tartsa ott az ölében! De hát nezz így kérem! Így telecsomagolt nekem a széketi!... Az isten szerezelmére, hát miért nezz így, mint én? Magának is épp úgy oda van készítve ez a micsoda mint nekem! /Pohártartó/ Ez arra való, hogy az ember beletegye a poharát, fogja /Odatolja a pohártartót/
 JOHN : Köszönöm szépen.
 BASIL : Na most kényelmesebb, mi?
 JOHN : Igen.
 BASIL : Na lám.. Hát aztán mondja csak... abban a könyvben, amit magával hozott, mikortól fogva vannak benne az én személyes pénzügyeim?
 JOHN : Attól a pillanattól fogva mikor a édesatyám átvette az ügyek kezelését és ...
 BASIL : Aha, aha, és mi minden van azok között a személyes pénzügyek között
 JOHN : Személyesen vásárolt részvények, kötvények, jelzáloglevelek, ingóság
 BASIL : És ingóságok?
 JOHN : Például?
 BASIL : Például, monjuk nők... /Felveszi a zongoráról a hangszobrot/
 JOHN : Azok is. De azon nem az aktívák hanem a passzívák közöttük.
 BASIL : Remek.
 JOHN : De minden elfogultság nélkül mondhatom, hogy nagyon diszkrétan vannak kezelve. /Mosolyog/ Az ő számláik egyszerűen egy kis törés kezesttek vannak megjelölve.
 BASIL : Nagyon tapintatos igazán.
 JOHN : Oh, még édesatyám érdeme... /Mosolyog/
 BASIL : És ezek a duplakesztek itt micsodák?
 JOHN : Azok a kiadások... amelyek... husamosabb ideig tartottak.
 BASIL : Gyönyörű... És azt is meglehet itt állapítani, hogy kik voltak az illető... husamosak?
 JOHN : Hogyne... itt van például 1891 ből---
 BASIL : Ahá, akkor még Oxfordban voltam.... Arra én is emlékszem.... John... Pembroke...
 JOHN : Pemberton...
 BASIL : Nem fontos... Nagyon helyre nő volt, valami papirkereskedésben... No mi lett belőle?
 JOHN : Nem tudom. Az illető hölgy még édesapám idejében került szomszéd alá. Valami apanáget látok itt a térszére kiutalva.
 BASIL : Ugyvan... Aztán ki következett?
 JOHN : Genevieve Allen, 1896.

LARKIN : /Jobbról jön, körülnéz és nagyon szennyezta a nagy rendet, a szög réhoz megy és türelmesen várja a szöngörázás befejezését/

GEOFFREY: /Végre észre veszi és még egy pár hatalmasat belevág a szöngöráz és hirtelen abbahagyja./Na, mi kell?

LARKIN : sürgöny. /Mutatja/

GEOFFREY: Neken?

LARKIN : Neken.

GEOFFREY: Akkor egye meg.

LARKIN : Bocsánat uram soha nem eszem táviratokat.

GEOFFREY: Hát ne egye meg, hanem mondja meg, hogy a mi köcsög nekem a maga sürgönyében?

LARKIN : Az, hogy ebben a sürgönyben sir Basil jelzi a hasaérkesését, uram

GEOFFREY: Na végre!

LARKIN : Sőt hosszú kell tennem, hogy minden pillanatban megérkezhet.

GEOFFREY: Hát legyen is, érdekes! Először azt üzeni az embernek, hogy meghal utána, akkor aztán kiül, hogy nem hal meg, először elcsavarog a vén gazember.

LARKIN : /Autótülkölés/Bocsánat uram..../Jobbra indul/

GEOFFREY: Hatalán tékozló atyám tért meg?

LARKIN : /Kis gnyos nosollyal/Nem biztos uram, mi ide még más vendégeket is várnak.../El jobbra/

MARIA : /Larkin kalauzálása mellett egy pillanat múlva már jön is. Szerényen van öltözve, de főncsán, mindamellett az első pillanatban látszik, hogy olasz. Félénken, zavartan/ Gracie../Zavartan nosolyog illetőleg köszönné...

LARKIN : /Barátságosan nosolyográ/

GEOFFREY: /Nagyon érdeklődik/

LARKIN : /Nem tudja, hogy hogy mutassa be őket egymásnak, végbe is/Isé... Mr. Geoffrey Trent-és isé...

MARIA : /Minté nagyon érdeklődik Geoffrey isant/ Maria Cradaro./Kicsit meghajítja magát/

GEOFFREY: /Mintén egy kicsit meghajlik/

LARKIN : /Mint aki jól végeste dolgát elmegy/

GEOFFREY: /Végre magához jön és kezdetnyújt Mária-nak/Na...és igazán nagy... nagy szerencse, ha szabad magamat így kifejezni.

MARIA : szabad./Kénfogás/

LARKIN : /Megjelenik/ Parancsolnak esetleg..../ Kis szűnőz mely alatt, se Geoffrey, se Mária nem veszik Larkint észre, tálatágon olvannak foglalva egymással./

MARIA : Azt hiszem a kalapot lehetnének.

GEOFFREY: Sőt, már előbb is lehetette volna.

MARIA : Miért? Nem tetszik a kalapom?

GEOFFREY: Nem. Nagyon sokat takar el a fejből.

MARIA : /Zavartan mosolyog/ Gratia./Leveszi a kalapját.Újabb kis szünet
anslybe újból beleeszi a kezét/

LARKIN : Parabesolnak esetleg.../Szavainak hatása pontosan az előbbi/
/Vallatvon és elmegy/

GEOPFREY: A haja...az kérem...egyszerűen tökéletes.

MARIA : Igaz?....Ast hiszem...jól fogom itt magam érezni.

GEOPFREY: Remélem.

MARIA : Örülök, hogy szigorúja is van neki./Ódamegy a szigorúhoz/ Remek
szigorú.

GEOPFREY: Nagy vacak. Fel sincs hangolva...Maga is játszik?

MARIA : Énekelek...Nagyon szép hangom van csak egy kicsit...Érkeles...
Ast mondják,hiányzik belőlem a szenvedély...

GEOPFREY: Kár...Pedig en ast hittam volna...

MARIA : Mondja csak mondja!

GEOPFREY: Ast mondják, minden olasz szentkedélyes.

MARIA : Na nem...Anyám mondja és ő az ilyenekben szakértő.De én nagyon
ambiciózus vagyok és minden erőmmel azon leszek,hogy kifejlősszem
a szenvedélyességemet.

Positiv

GEOPFREY: Igen...és van erre vonatkozólag valami terve?

MARIA : Helyes...Itt fogom félévtől a tanulmányaimat,Londonban.Van egy a
ajánlólevelem a legjobb londoni mestertől,a firenzei Majorga
írta.É hisz az én jövőmben,dacára annak,hogy az édesanyám mindig
nagyon leajnál engem. Anyám ast mondja,hogy azás mesternél is t
többet ér egyetlen nagy szerelem.

GEOPFREY: A kedves mama egy lángész...É én megvagyok győződve arról,hogy ast
amit ő akar itt Angliában kitűnően ellehet intézni.

MARIA : Nagyon kedves,hogy így biztat.Kegyed is énekel?

GEOPFREY: Komponáluk.É egy kicsit szigorúak is.

MARIA : Jajj,de remek!Adhatnánk egy koncertet együtt.

GEOPFREY : Énekelhetné egy dalocskát...

MARIA : A maga dalait?Jaj de nagyszerű!Hogy hívják magát?

GEOPFREY: Trent.Goffrey Trent.

MARIA : Maga is látogatóban van itt?

GEOPFREY: Igen.É most már itt is maradok mindaddig,amig maga itt marad.

MARIA : Miért?Maga mennyi időre hívták meg?

GEOPFREY: Az attól függ.

MARIA : Mitől?

GEOPFREY: Hát a házigazdánktól.illetve: attól,hogy hogy fog néssz tettem
és a vén barázdabillegető.

MARIA : Hát még nem ismeri?

GEOPFREY: Majd megismerem,neha ingát.

MARIA : Talán...rokona?

GEOPFREY: Hát istenen,a törvénytelen fia vagyok,csertályság.

MARIA : Ó...Ó MIA DÍÓ...

GEOFFREY:Ne szörnyedjen el ezen így kedves.Utoljára én igazán nem tehetek róla.

MARIA : Dehogyan szörnyedek én.Es azon szörnyedek,hogy bejövök ide, meglátom magát,megtetszik nekem,akkor aztán puff neki,kisül, hogy a fivérem...

GEOFFREY:En?...? Fivére?...Hát...hát egyszóval maga is?

MARIA : Én is.Csak,hogy én nem a fia,hanem a lénya.

GEOFFREY:/Dühösen/ Ne mondja.

MARIA : De mondom.Egy és ugyanazon ember az apánk,csak az anyánk különbözik...
MÓ....

GEOFFREY:Hát es...es gyönyörű...

MARIA : Dehogyan is gyönyörűnek elég nagy a világ,hisz azj közöttük a sok ember közül aki ezen a világon nyúspög éppen magának a fivéremnek lenni?

GEOFFREY:Hogy maga milyen édes.../Meglógja a kezét/

MARIA : Underral/ Nem nagy innen?

GEOFFREY:/Teljes jóhiszeműséggel/ Na hallja,az előbb egy vadidegen ember nek odadta a kezét és most a saját testvérétől elrengálja.
/Mind a kettő elnevetik magukat és azután pajzokodva ráznak egymás kezét/

JOHN : /Belép az ajtón s egy pillanatra megáll/ Hallelujának kettőn azt gyorsan megértették egymást.Hogy van Mária?Jenapot Geoffrey!

GEOFFREY:/Kesztyűfog/ Jenapot öreg fiomé.Na mi újság?

JOHN : Csak annyi,hogy ma reggel érkeztem meg az Egyesült Államokból.

GEOFFREY:É mi jót hozott nekünk?

JOHN : Hát nem sokat,csak egy kis testvérkét.

GEOFFREY M. A. I. A.:/Hirtelen eleresztik John kezét/ Egytestvérkét?

GEOFFREY:Ne lát,hogy ez a család milyen szépen szaporodik!

JOHN : /Hátraszól a mögötte levő Larkinnek/ Larkin,venesse be MIA Flaggot!

LARKIN : Igen is uram./Ei/

GEOFFREY:És ha szabadna érdeklődnék,hány magunkfajta gyereke van még az öregnek?

JOHN : Először is a statisztika csak három mutat ki,de az mind a három hiteltelített,habár nem törvényileg.

TONY : /Bevonul,szentelenül elegáns,külön elegáns és külön szentelen/
/Minden vadonatúj rajta,de a kalapja most is olyan ferdén van a fejébe csapva,mint kőhétről aselött a lépcsőn//Mápmagóje is van körül kicsi,de viszont állandóan hadonássik vele/

JOHN : Hát csak beljebb beljebb,kedves Tony...

TONY : Rögtön lelkes,rögtén.../Hátraszól a váln keresetül,a komornán afektál,de tréfából hangya-voti eleganciával/Hortense.../Atadja neki az összes átadható holmiját/

Most megjelen fiú az után a kofferes ember után, nézze meg, hogy ki lakunk és.../hirtelen odasugja neki komolyan/figyélzen, nehogy elcsúszjon valamit az a pasas.../Kétségbe/ És azonkívül kotorja a kezét a kezéből az a ruhát, ami mr. Ashlynnek úgy tetosik.

JOHN : Köszönetül meghajtja magát/

HORTONER: Qui, què, mademoiselle.

TONY : /Batócul... azóbába én csak most vesni észre a másik kettőt/ Eszek azok?

JOHN : /Mosolyog/ Eszek. Kéves Mária, engedje meg, hogy bemutatam a a kishugát...

MÁRIA : /Mosolyog/ Ó, a kishugát?

TONY : Csakis. Örülök, lelken, hogy megismerhettem./Barátságosan köszönet/

JOHN : És pedig a bátyja, Geoffroy.

TONY : És is egész jópofa.

GEOFFROY:/Mosolyogva/ Tartoz szerencsémnek.

TONY : Hasonlóképpen kis öreg. Na, hogy vag a bajusz, mi? Hogy vagyunk?

GEOFFROY: Köszönetül kérdését, azt hiszem, hogy megérem a reggelt...

TONY : Segítse hozzá az isten, lelken... /Johnhoz/ Egyenővel most együtt volnánk mindnyájan, ha csak meg nem szaporodtunk azóta.

JOHN : Nem hiszem.

TONY : Ki tudja! Információim szerint az öreg olyan szorgalmas... Aprópé hát ki van az öreggel? Gyermek, gyerek, lássuk a nevéét...

JOHN : Hát róla beszélhetne nyugodtan több tisztelettel is...

TONY : Ha meg tudja, lelken, hogy én tisztelen a nevéét.../Látva, hogy ennek a viccnak nincs Johnra, feltűnő hatása, szaliden/ Hát, jól van, jól van, mondha, hogy igyekesni fogok tisztességesen beszélni de lássa be, hogy ez nem olyan egyszerű, utóvégre az ember náha kijöhet a sodárból!

JOHN : /Elmosolyodik/ Na, az a baj, kicsi Tony... Larkin legyek olyan az ves és szóljon sir Basilnak, hogy várják a gyerekeit...

LARKIN : Sajnálattal kell jelentenem, hogy sir Basil még nem érkezett haz

JOHN : Nem érkezett haza? Hát hol van?

GEOFFROY: Halászik. Most haragják az öregot legjobban a halak,

LARKIN : Minden pillanatban itt lehet.

JOHN : Ha jó, akkor talán nézzen utána, hogy elhelyesze... a kedves család dot...

LARKIN : Igen is./Bárára el/

JOHN : Hát... kedves gyerekek... én igazán végtelenül sajnálom, de a kedves apjuk még nincs idehaza, tehát éreznek magukat itt...

TONY : Ugy van, tegyük azt. /Bedobja magát a nagy karosszékre/

JOHN : Én pedig most talán egy kicsit a kukra hagyom magukat, hogy a kicsit beszélgetkedjenek, mita ahogy az új testvéreikhez illik. /Mosolyogva jobbra el/

GEOFFROY:/Végre megszólal/Na... isé...nem foglalná újból helyet?

TONY : /Kisné elfogult/ De...de igen...Nem rossz ötlet...Köszönöm, hogy gondolt rám./Leül/

GEOFFREY:Kedves Mária.../Mocolyogva egy székkel Máriának is ad/

MÁRIA : /Kedvesen mocolyog és leül/

GEOFFREY:/Választ magának egyharmadik székkel de nem ül le csak a támláját fogja/ Hát...mit szólnak ehhez a kedves öreg kutyáéhoz?
Nekem meglehetősen tetszik.

TONY : Nekem is...Olyan...olyan lakályos...és fenevad előkelő, olyan min
egy igazi, régi főúri vacsorait az ember a moziban lát.

MÁRIA : Szereti a mozit?

TONY : Imádom. Ilán ha jó a zenekar. Megtudták a zenéért döglenni, az az
humor.

MÁRIA : Na, akkor jóbarátok lennénk...ez a fiú is zeneszerző, kongorista?

TONY : Hát maga?

MÁRIA : Énekesnő.

TONY : Az igen. Az valami. Szegény neki is az volt. Ő volt a karvezető a
Liceadillymusic-ben. De nem olyan közbülséges karvezető, Nagyágya
volt a szegény feje.

MÁRIA : Micsoda?

TONY : Bicsmacska. Nem hománynulni, csak nézni...Nem is volt szegénynek
egy vasat se mikor meghalt. Nagyon szép volt.

MÁRIA : De maga?...Ésintén zenész?

TONY : Csakis. A hangom remek csak az isten őriszen meg mindenkit az
hallja.

MÁRIA : De...Kézel talán valami hangszeret.

TONY : Amennyiben a telefont hangszernek lehet nevezni, azt kezelen. Az
ugyanis telefonos zsinaszcroy vagyok, vagy voltam. Hogy lenne e új
arról még egyenlőre nem döntöttem. Az attól függ.

GEOFFREY:Mitől?

TONY : Amitől maguk, függnek. A mi közös felmenőágazata rokonságtól. Szeret
tett bátyásos atyáinktól. Vajon milyen lehet az öreg pofa?

GEOFFREY:Sejtelnem sincs.

TONY : Ahogy így végignézek magukon, egészen jóképű lehet. Illegyan szerencse
je van neki és hasonlít ránk.

GEOFFREY:Köszönjük alássan.

TONY : Jó, jó, nem azért mondtam. De maga egész kias a kőlyök./Máriára/
Ha pedig itt plane, az sikerült az öregnek legjobban.

GEOFFREY:Érdekes...az anyakirálynő szerint-az az én anyam- mondan, az any-
királynő szerint nagyon veszekedés természetű.

TONY : A neki meg azt mondta, hogy a legjobb pofa a világon...Érdekes az
lehet.

GEOFFREY:Nagyon érdekes...ennyit mondhatok, hogy ha velem veszekedne prób
én ugyan meg nem maradok vele egy fedél alatt. Az maga Mária?

MÁRIA : Ha nem tudom...

GEORGEY: De hátha nem fog magának tetszeni?

MARIA : In inkább attól félek, hogy en nem fogja tetszeni neki.

TONY : Éh pedig, amennyiben érdekli annak az ártatlan kislány testvérkéjénél a véleménye, azonos volna, hogy nekünk ebben a dologban össze kell tartanunk... Viribus onibus... vagy, hogy mondják, olvastam egyszer valahol ilyesmit egy könyvben, buszstartás? vagy nem.

MARIA : Buszstartás, ugye Geoffrey?

GEORGEY: Hát az egyszer biztos, hogy nem szabadna addig semmi lényeges dolgot megbeszélnünk, amíg mi nem tapasztaltuk az órág körir, minden oldaláról.

TONY : Nagyon helyes. Láttam én már egész olyan csúszó, apapédányt, hogy akkor se kellene nekem, ha utána hajigálnák őket. A kár elszálasztani azt a kitűnő alkalmat, ami igazán kevés gyermeknek kínálkozik.

GEORGEY: Milyen alkalmat?

TONY : Hát azt, hogy szabadon határozhatunk az felől, hogy kell-e nekünk az apánk vagy nem kell.

JOHN : /Moghatóan ingototunk nyitva/ Gyerekek... megérkezett az órágunk és azonnal itt lesz.

MARIA : /Bárált sorakoznak/

TONY : Ha eszélhető vagy ilyesmi nem lehetett lobogtatunk akkor az órágunk amikor bevenni?

JOHN : Nem, nem, hanem... én azt hiszem, talán jobb volna, ha most valamilyen nyelvi vizsgakérdésnek egy kicsit, amíg én ott... /Körülébe/ itt egyes dolgokra előkészítünk, mert... az a szóba nem egészen olyan mint amilyennek ő szereti és úgy is meg lehetne csinálni látni!

GEORGEY: Dandó? Hát akkor tényleg jobb lesz egy kicsit leállítani, hogy ne legyen nekünk itt pofák. Mert itt mind a hárman elhatároztuk, hogy nem fogunk neki tetszeni.

TONY : Az már egyszer biztos. Igyekezzünk minnél előbb felkérni legyni.

GEORGEY: Helyes helyes.

MARIA : Éh... én is megígértem, hogy velük tartok...

JOHN : Szóval /almosolyodik/... maguk azok a bizonyos gyerekek, akik jól akarják megvalósítani az apjukat... /feketéket/ /névet/

TONY : Talán nincs igazunk?

JOHN : De, hogyan! Csak azt az egyet kérem maguktól gyerekek, hogy ha netán egynémely kicsiség nem is nyerne meg legnagyobb tetszésüket, ne csellekoldjenes elhamarkodottan se

GEORGEY: Azt annál könnyebben ígérhetjük meg, mert mi megbeszélés szerint ugyanis minden fontosabb dolgot megtanácskozunk mielőtt határozást hozunk... a egyesület belkizes gyermekek szakszervezete.

JOHN : Eljöttél igazán tisztelt szakszervezet, lesznek azíves kivonulni a kertbe, de ne menjenek messze, hogy hamar itt legyek, ha hívni valakinek öököt.

- MARIA : Igen.../az ajtó felé in uinuo/
JOHN : Ha meggyet...Tegyék túl magukat bizonyos dolgokra és...legyenek vele szemben kíméletlenek...
TONY : Miért, talán beteg?
JOHN : Nem, csak néha olyan...nehézén kezelhető....
TONY : Nagyon sajnáljuk. Ilyesmire nem lehetünk tekintettel. Jó is lesz, ha megmondja neki, hogy szedje magát össze ne valánk beszél...
/Biccant és elvonal a többiek élén/
JOHN : /Először elneveti magát, majd elgondolkozik és a fejét vakarja/
Hát most már mindegy, lesz ahogyan...
BASIL : /Kíváncsi/ Na, ne mondja...mindnyájan? Ha siker érkeztek?/Bejön, Larkin követi. Durvasárveti ősiény van rajta erős csizma és ezekkel összehangban levő csizma/Nahát! Csak maga van itt John?
JOHN : Jónapot, sir Basil, hogy van?
BASIL : Köszönöm, köszül. A patám jobban fajnak mint valaha
JOHN : Nagyon sajnálom sir,...hát...de egyébként semmi baj?
BASIL : Semmi a világon. Miért?
JOHN : Csak,...mert egy kicsit meg méltatott kénni.
BASIL : En?
JOHN : Igen. Már tegnap este kellett volna lennie, de legalább is ma reggel.
BASIL : Miért?
JOHN : Mert...bizony a gyerekeknek se esett valami jól...
BASIL : A gyerekeknek? Fura egy meg...illetőleg bána is én a gyerekeket.../Kalapját kabátját bertinnak adja/Őröljön Williamsnak, hogy azonnal csomagolja ki a halásközszámsáimat és hozza rendbe őket.
/Larkin el/ Maga pedig, mint hallem, már össze-ekedte az egész bandát.
JOHN : Igen, sir Basil.
BASIL : Hát ez volt életének legnagyobb baklövése ,fiak. Tudja, maga, hogy ha az onstendojt nem kezdte ilyen ragyogó halásközszámsá, mint épp az idén?
JOHN : Ha és?
BASIL : Ha és, amikor járbanakz haragdalják a halásközszámsá, a kezembe egy sürgőnyt Larkin barátunktól, hogy aszongya: megjött az első kölyök és alig, hogy az első sürgőnyt elolvason, már nyomják a kezembe a másodikat és a harmadikat, mit maga küldött utámmam, kajánul vigyorogva, a második és a harmadik szállítvány megérkezését illetőleg.
JOHN : Ez azt hittem, hogy majd örülni méltóztatik.
BASIL : Örülni? En? Hát mi vagyok én? Félbessakittatnak velem egy ragyogó halásközszámsá három gyerek kedvéért, aki se inges se... illetőleg hol vannak azok a taknyocok, hol vannak?
JOHN : Ott sétálnak a gyepen.
B

- BASIL** : A gyepen? Az én eny gyepen? Észrevesztem, nézve meg azt a seregélyt, azt a felfordulást, azt a... Hát mit történt itt, az isten szerezésére?
- JOHN** : Hát istenen... fiatalok...
- BASIL** : Dicsőítsék a fiatalokat! Dicsőítsék a fiatalokat. Jóna megjön ki az iskolába meg nekik, hogy alomra befelé mind a hármán a diákokba... majd én megtanítom őket rendre, ha itt akarnak maradni nálam...
- JOHN** : Csak, hogy nem olyan nagyon akarnak.
- BASIL** : Mi?
- JOHN** : Azt mondták, hogy ha én nem fog tetézni nekik, ami maradhat itt... /Hosszúvá/ Hát jó lesz igyekenni....
- BASIL** : Mi? Igyekenni? Érdekes, hogy maga ezt ilyen kedélyesen fogja fel!
- JOHN** : Hát nem kedves?
- BASIL** : Nem kedves. Egyáltalán nem kedves. Egyszerűen szentelen. Ha a mik ezek, hogy egyszerűen így szeretnék beszélni az apjukról? Komunisták! /Kínos az ablakon/ John, jöjjön csak gyorsan! /Kiszúr és elszűnyedve mondja/ Nézzen oda, mit lát maga ott?
- JOHN** : Azt a fiút és azt a két lányt gondolja?
- BASIL** : Azt a csoportot gondolom a gyepen.
- JOHN** : Azok az én gyerekei.
- BASIL** : Hát hallatlan! Hát szűnyö! Hát tönkre tessék a le tönkre, olyannak it-ják, hát nézzen, nézzen azt a piros kalapot! /Tony/ Gyökereitől szaggatja ki a legesebb virágokat, rakat csavar ki tövenül, John megjön és várja őket vissza!
- JOHN** : Igen sir... ambr nem hiszem, hogy ez volna a le kedvesebb módja annak, hogy az apjukkal se ismerkedjenek. Én az én helyemben belátással fogadnám őket. Széles megértéssel...
- BASIL** : Igen? Hát majd akkor én nekik széles belátást, meg megértést! Kialtaz be őket...
- JOHN** : Nagyon kérnem, ha talán előbb....
- BASIL** : Elő! Beszélni akarok velük azonnal, megértette?
- JOHN** : /Vállatvon/ Hát kérem... /Kiszúr balra az ajtón/ Hello, gyerekek, gyerekek!
- BASIL** : /Széles a szobában/ Egyetlen butorom sincs a helyén... Könyvek a földön... Csizmahúzó a szobában! Csizmahúzóóóóó! /Belerog a szűnyöve meg a lábához/ Ha megálljatok, megálljatok!
- JOHN** : /Balról jönnek a két lánykarja tele van virággal, Geoffrey szűnyökében is hatalmas virág. Szép rendezés megállnak a baloldalon/
- BASIL** : /Csizmahúzó szűnyöve a lábát, majd felnevet/ Hát ezek azok?
- JOHN** : Ezek.
- BASIL** : /Fenyegető arccal, de hirtelen elcsodálódik/ Azért egészen kedvesek mi?
- JOHN** : Nagyon.

- BASIL : ahogy ott állnak egy csoportban, mi?
- JOHN : Igen.
- BASIL : Az a kis feketeasszony kis egér melyik?
- JOHN : Mária öccsére. Mária. /Mária segítségére a virágok közé rejti az areát/
- BASIL : Hogy megyen illetőve a kis öreg...Vigyázzon kis fián, mind elpotyogtatja a virágot. /Is csölyög kedves kis szőke, mi?
- JOHN : Huggon kedves.
- BASIL : Csak egyre több virágot petyogtat el.No nem baj...Na gyere csak ide kislányom, halija?
- MARIA : /Teljesen ellágyul, odarohan Basilihoz aki előnyújtja kezét és megcsókolná na Basil sugárné/
- BASIL : /Kicsit zavartan egyre Johnt nézi, hogy mit szól az hozzá/Hát... hogy utasozt. fiam?Sima volt a tenger mi?
- MARIA : /Zavartan,ujabb virágokat petyogtat/ sí signora...
- BASIL : /Johnhoz/ az csak olaszul tud?
- MARIA : Nem, én angolul is tudok...
- BASIL : Hát ez kedves, az nagyon kedves...és...mit csinál kedves mama? Férjhez ment?
- MARIA : É én uram.../Bajongással/ az én nagyon meg tudom érteni!
- BASIL : /Johnhoz/ meg tudja érteni...kedves gyerekek ezek ugyebár...és hogy van egyébként a mama...kicsit meghitott mi?
- MARIA : Hát kicsit igen...
- BASIL : Ho, magának so értené egy pár szó...meg fog hiány, érti fiam?...
- MARIA : Meg fogom próbálni uram...
- BASIL : Jó...akten...semmi ellentét, fiam, csak kénytelenül...én azt szeretem...de egyébként meg vagyok, magával elégedve.Ha nem volna az a meggyőződésen, hogy a bókak nem vessem jót egy ilyen kis fittyfitytynek, azt gondolom, hogy maga ...egész...egész csinos kis jószág /Johnhoz/ mi?
- MARIA : Gratia, sir Benni.
- BASIL : Én most későbbre elég volt.../Itt úgy mint egy tanár/ /Mária egy nagy "hojro" az leül a divanyra/ ami pedig most illeti fiatalok, ha nem csúsznak, az a gyerek aki a kőbe Trenttől való!
- GEORGEYI: /Éddig kedvesen mosolygott, ezen a meggyőződésen kihúzza magát sötét/ Igen sir.
- JOHN : /Bemutatja őket egymásnak/ Geoffrey-oz az idősebbje!
- BASIL : /Johnhoz/ Ugyan mire való ez a szamárság?Hát hány apa van itt ebben a szobában rajtuk kívül...Jöjjen ide fiam./Kesztyűt neki/
- GEORGEYI: /Nem nagyon barátságosan fogadja/
- BASIL : /Jo nehe/És nem olyan barátságos természetű mint a másik...Hát a maga anyja hogy van?
- GEORGEYI: Észetném, jól.
- BASIL : Tud-e olyan szépen vevősködni?

GEORGI: Velem nem szorított.

BASIL : No velem igen.

GEORGI: Az engem nem tulajdonos érdekel.

BASIL : /Megbökken/ Hát...abban igazan van fias...azért nem kell rögtön így felhuzni az orrát...Még kell eszmélni, hogy én mindig kiandom amit gondolok.

GEORGI: An is.

BASIL : Azt jöttek fiatal ember. Egyébként mi a foglalkozása?

GEORGI: Zenészkaré és zongoratanítvány...de csak úgy hallékosan.

BASIL : Ha, és az a híresülő?

GEORGI: A zongoratanítvány?

BASIL : Az egész.

GEORGI: Hát istenen. Egyik ember halászik a másik komponál, és ha már választani kell én mégis inkább komponálok.

BASIL : Azaz föltétlenül jó szolgálatot tesz a halaknak, és egyébként tehetségem?

GEORGI: Allitól, nagyon.

BASIL : Nem tartos kizártnak, azt mondják annakidején nekem is nagyon tisztólagos kin hallása volt. Hát majd gondom lesz magára fiatal ember lehet.

TONY : No most jövök én. /Megindul Basil felé/

BASIL : Hát maga?

TONY : Tony Flagg 18 éves és 7 hónapos, a fogaim épek.

BASIL : Foglalkozása?

TONY : A maga lánya vagyok.

BASIL : No igen, de azelőtt.

TONY : Híresen azelőtt is. Már születésem pillanatától kezdve, azt azt megelégedéssel színtem.

BASIL : No de mivel élt?

TONY : Telefonos kizártság voltam. Hát maga?

BASIL : Hogy hogy én?

TONY : Hát istenen, maga is érdekli én is érdeklődöm.

BASIL : /Nevet/ A nyelve éppen úgy felvan vagy mint az anyád.

TONY : A magát lesz saives bekeben hagyni, igen?

BASIL : Kicsit akaratossnak látszik.

TONY : Lehet, hogy ebben magára érek.

BASIL : Ezt?

TONY : Magára. Na hallja, ahogy igazán jöve van. Maga is a szülői körbe tartozik, nem?

JOHN : Tony, Tony, lejjebb egy hanggal. Mit ígért a hajón?

TONY : Hogy tisztességesen fogok viselkedni. De akkor ne bántsa a mamát!

BASIL : An nem bántom a maga mamáját fiam. An a maga mamáját nagyon szeretem, de azt mindenesetre kijelentem, hogy nagyon örülök, hogy maga nem lépett a nyugalmába és tisztességes pályát választott

magának.

- TONY : Ezt a leghatározottabban ki érez magamnak. Az én másik pályája legulánbolyon tisztességes volt mint a magé.
- JOHN : De Tony, ne értes félre, sir Basil úgy érzi, hogy talán a szingapuri pályán nem teljesül az egyik az ő tettesét megveri.
- TONY : Hát ne nyarja meg. Víttyűlök mindenkinak nemsi közé hozzá, de legközelebb neki van joga minyitai a száját aki szegény szait egyse-rien faképnél hagyta....
- BASIL : /Felugrik/ Hát pedig én kérem ki magamnak. An biztosítom magát, hogy én annyira nem hagyta faképnél a maga száját, hogy ha le tudtam volna vaktarai a szingapuri, akkor talán el is vette volna milyen árult vagy ok.
- TONY : Hát látja az lehet, mert aki az én mamámról így nem beszélni az csak az a nem lehet mint árult.
- BASIL : Magából kivéve/ Mi? Ezt nekem? JAMMA
- JOHN : /Kétségbeesetten/ De Tony kérem az istenért.
- TONY : Semmi. Semmi abból elég, én innen az gyök./ A másik kétségbe/ Gyertek!
- JOHN : /A.s./ De de Tony! Sir Basil.... Tony...
- TONY : Hát tudomik a hely, ahol a cakkokom, legye.
- JOHN : /Magasodja a kezét/ De hát Tony!
- BASIL : Erre, erre az a kezét annak a vadmacskának. Menjen, távozzon alomra kifelé mind a három. Csak a kis olasz nem.
- MARIA : /Gyomra visszai, a díványra/ És geoffrey se ugye?
- BASIL : Creditve/ Az se, egyikse! Majd én megtanítalak benne őket becsületre
- JOHN : /Belkenderve Tonyhoz/ Ne látjálkár meg is bánta.
- BASIL : Nem bántás meg, semmit se bűnök. Majd megmutatom nekik, hogy kell tisztelni az apjukat. Mire ki! Mi az hova sentak? Meg se merjen moccanni ebben a szobában senki. Hát!
- JOHN : /Hallgat Tonyhoz/ No látja már békül.
- BASIL : Nem békülök... Azzal a kettővel igen, de ez a vadmacska, jöttön ide hadd fektessen a földre, hadd pascokoljon meg a...
- TONY : Ezt próbálja meg, ha még nem csukták be becsületértéért.
- JOHN : /Kétségbeesve/ De hát Tony, sir Basil... Geoffroy... Geoffroy, maga olyan kedves fiu...
- GEORGEY : Olyan, vehül nek is, hogy John visszahőltl és Tonyhoz fordul/
- JOHN : /Kényörögve/ Tony, kedves kis Tony, ne ítéljen. Ez a legidősebb ember a világon csak tudni kell vele bánti.
- TONY : Sajnálom, nem vagyok állatszeliiditő.
- BASIL : /Halálos nyugalommal/ John, most én ideállok az ablakhoz, mire megfor ulok egy darab kölyköt se utarok itt látni./ Ablakhoz áll/
- JOHN : Kérjének tőle bocsánatot.
- GEORGEY : Kérjen ő tőlünk.

- JOHN : Hát maga, Mária?
- MÁRIA : Én nyilván kérek az ő nevükben is.
- TONY : Nem kér senkinek a nevében. Azt ígérte, hogy eszolidaris lesz velünk
- GEOFFREY: De én eszemel feloldoz az ígéréte alól. Nem akar rem, hogy miattunk
tönkretegy a karrier,ét,0,ha akar maradhat.
- MÁRIA : De én csak akkor maradok,ha maga marad.
- GEOFFREY:Hát akkor inkább én is maradok.Tony,ha akar sehet.
- TONY : Mint ahogy én megyek is.Kivéve,ha az az ember idejön és becsánato
kér.
- JOHN : /Gygya/ Kér,egész biztosan kér..De előbb maga.
- TONY : Miért?
- JOHN : Maga a fiatalabb.
- TONY : Hát jó,nem bánom,de csak a eszolidaritas kedvéért.../Odamegy és me
kocogtatja Basil vállát/ Hallja el!
- BASIL : Mi az?
- TONY : Én azt hiszem jó lenne,ha becsánatot kérnénk egymástól.Én már
kérek is.
- BASIL : /Keszét ad/Ha látja...Szerelem magában,hogy ilyen kemény gyerek.
- TONY : Hagyt se a kékük költöt...És...tudja...nem nagyon totazett
maga egész addig,amig a szegény manyt nem bántotta,haa nem tudha
ja,hogy mi volt ő nemem.
- BASIL : /Megrendül/ Ó...hát...volt?
- TONY : /Lehajítja egy kicsit a fejét/ Volt...
- BASIL : Ó,istennek,hát ezt én nem tudtam...
- TONY : Nem tudta?
- BASIL : /Most ő hajítja le a fejét/Nem...Hát elment szegényke?
- TONY : El...
- BASIL : És sokat szenvedett?
- TONY : Nem...Én észre se vettem rajta semmit....Még délben semmi baja se
volt,még úgy volt,hogy estére moziba megyünk,még a lelkesre kött
te,hogy nehogy nagyon drága jegyet vegyek,astán estére...kicsit,
hogy az egyik jegy-t hiába vettem....
- BASIL : Hát...így volt?
- TONY : Így...
- BASIL : Hát...egyszóval...nem volt sok látna szegény kbról...
- TONY : Nem...
- BASIL : Csak,ugy elment...ésépen egyszerűen,komédiásas nélkül...ahogy min
den más egyebet csinálni szokotg...Mi?
- TONY : Igen./Róbbz/ Hallja o?
- BASIL : Hallom.
- TONY : Én azt hiszem,hogy..maga mégis csak megérdemelte az én szegény
mammynt...
- BASIL : Lehet.

- JOHN : És halljatek a gyerekek, most már én is azt mondom, hogy... azt hiszem itt maradhatna ennél az embernél./Geoffreyjéé nélküli letesszi a kabátját amit az előbb már felvett/
- BASIL : Később, gyerekek... Igazán... egész kedvesek vagytok. És én... én így hiszem fogok, hogy, ha esetleg akartok tőlem valamit... Te például mit akarsz?
- TONY : Semmit.
- BASIL : Mégis... nincs valami különösebb kívánságod?
- TONY : De, az van.
- BASIL : Micsoda ?
- TONY : Repülni szeretnék.
- BASIL : Hogy, hogy repülni?
- JOHN : Ugy érti, hogy repülőgéppel....
- TONY : És pilótaigazolvánnyal.
- BASIL : Nem értem...
- TONY : /Johnhoz/ Kedves ember, csak egy kicsit nehéz feje van.
- JOHN : Bocsánat Sir Basil.... tudnillik úgy áll a dolog, hogy ő még soha nem ült repülőgépben...
- BASIL : És te, mégis itt vagyok.
- JOHN : Na, de ha úgy szeretné az égenyke és azt igazán meg lehetne a ki tenni, hogy amikor itt van, alig egy órányira kocsin a repülőtér, meg engedné neki Sir Basil, hogy egy párszor körülrepülhessen a téri körül.
- BASIL : Azt lehet.
- TONY : Mert ugye, mit ért egy pár kör naponta a levegőben...
- BASIL : Naponta? És drága mulatság, barátom...
- JOHN : Bissen az, éppen azért, nézetem szerint, ha már megengedtük neki a dolgot és így a tényeken nem lehet változtatni, tegyük ezt a mulatságot olcsóbbá és egyszerűbbé....
- BASIL : Hívól?
- JOHN : Asszem, hogy megveszünk neki valami helyes olcsó gépet.
- BASIL : /Kilacsolyodék/ Maga is csak olyan csirkefogó barátom, mint ezek a többiek,....
- JOHN : Később a léssel.
- BASIL : /Mocolyogva Tonyhoz/ Az mindenesetre tetszik nekem benned, hogy ilyen bátor kis teremtés vagy. És, ha feltétlenül ki akarsz térni a nyakadat, hát... nekem nincs ellene kifogásom...
- TONY : /A többiekhez/ Igazán kedves pofa, nem?
- BASIL : Hahaha, halljatek-e. Egy dolog ellen a leghatározottabban tiltakozom.
- GEOFFREY : És pedig?
- BASIL : És pedig az ellen, hogy nekem a virágaimat kibáljatek. A virág nem arra való.
- GEOFFREY : Hát mire?

BASIL : Ne felelsz. Igen is arra való, hogy az ember kevést jelje benne, de csak abban amelyik arra való.

GEOFFREY: És azt mi honnan tudjuk?

BASIL : Óna, hogy majd a főkertész, vagy én magam a tudósokhoz adjuk, hogy melyikhez mikor nyulintott hozzá. És a könyveket nem hajigáljuk a padlóra és a szögörs alá ki tette a csiszolókat?

GEOFFREY: Úgy látszik érdeklődés van.

BASIL : Helyes egyítőkre nincs pikces. De ebben a házában rend volt nyelésés csatlósáig és rend lesz csatlós is. Megértették?

GEOFFREY: /Mintén a gyerekek összenéztek és látszik, hogy ebbe beleegyezhető egyöntetűleg, Geoffrey kiindulja/ Meg.

BASIL : És feltétlen engedelmességet kívánok. Ebben a házában csak egy ember parancsai és az az egy ember én vagyok.

GEOFFREY: /A gyerekek ismét összenéznek, de ugylátszik ebben a kérdésben nem értenek egyet/ Hát kérem, nekünk ezt előbb meg kell tárgyalni.

BASIL : Mit kell ezen megbeszélni?

MARIA : Bocsanat, sógor, mi ugyanis úgy határoztunk, hogy mi egyetlen fontos dologban nem döntünk, amíg az egymás véleményét a feurforgó kérdésben nem ismerjük...

BASIL : Hát ez a kis egere! Hogy ennek is, hogy kinyit a szeme!

MARIA : /Ijedten/ Nem, de hogy is, én nem, én igazán nem, tetszik látni, a rendbe szólnékül beleszólunk.

GEOFFREY: Nekünk ugyanis a rend egyáltalán nem fontos.

TONY : De ez, hogy csak maga parancsol, nem lehet így egyszerűen elintézni mert ennek következményei vannak....

BASIL : Micsoda következményei?

TONY : Hát a parancsolás tudvaleg az is magától vanja, hogy olyan valakinek is lenni kell, aki engedelmessékedik... és én szerint az a valaki, mi hársan volnánk.

BASIL : Úgy van. Na és?

TONY : H a és ez az, amire vonatkozólag köztünk a vélemények megoszlanak.

GEOFFREY: És ennek következtében megynék mi most ki a kertbe...

TONY : De majd közelebb fogjuk magával, hogy mit határoztunk.

GEOFFREY: A viszontlátásra! /Alvóulnak/

BASIL : /Egy pillanatig áll majd összecsapja a kezét/ Hű, de szentelenek!

JOHN : /Hévt/ Ugyan Sir Basil, halálisan mulatságosak! Csak most látom, mennyire igaz volt önnek, amikor azt mondta, hogy érdemes őket összejújtani, már csak a vicc kedvéért is.

BASIL : Csak hogy ez nem vicc, barátom. És a legkisebb önégecsébb lezárdás. An csodálkozom saját magamon, hogy ezt én így szó nélkül tudom.

JOHN : Mert szereti őket.

BASIL : Hát úgyen mi az ilyen csodáját szeressek rajtuk?

JOHN : Na... az a kis Maria...

Szó?

BASIL : Az nagyon aranyos ki jószág. Mit szél hozzá, hogy ragaszkodik hozzá?

- JOHN** : Hallatlanul.
- BASIL** : Az nem szó, hogy hallatlanul. Egyszeren fantasztikus... És rögtön az első pillanattól fogva... Hiába, Jim, nekem maga beszélhet bármit, van abban valami, hogy az ember... illetőleg a gyerek... szereti az apját, mi?
- JOHN** : Eho...
- BASIL** : És az a másik... Az a fiú... Kemény gyerek, mi? Szép fiú. Gondolja, hogy tehetséges?
- JOHN** : Azt mondják, hallatlanul.
- BASIL** : Hát azt el is várom tőle... én is... én benne is... mindig megvoltak bizonyos tehetségek és... érdekes érzés az John, amikor az ember bílnéke arra, hogy egy másik ember tehetséges, mi?
- JOHN** : Csak, hogy az a másik ember, akinek a tehetségre az ember bílnéke, nem másik ember sur Basil.
- BASIL** : Hát?
- JOHN** : Az az ember saját maga. Vör a vérünkől, hús a húsuinkból.
- BASIL** : Hát igen... az embernek a gyereke... a folytatása, a saját tulajdon gyereke, mi?
- JOHN** : Igen.
- BASIL** : És a harmadik?... az a kis rongy csirkefogó, az a piros talapos...
- JOHN** : Igen...
- BASIL** : Az ér köztük azért a legtöbbet... csak ne volna olyan szentelen.
- JOHN** : Hát bizony egy kicsit szentelen... de én remélem, hogy túralelenni, megértéssel...
- BASIL** : Igen... Hát majd megpróbáljuk... egyelőre az a fontos, hogy megtörjem őket. Engedelmeskedjenek, vagy pusztuljanak innen.
- JOHN** : És ha úgy határoznak, hogy... nem engedelmeskednek?
- BASIL** : Hason?
- JOHN** : Hason inkább elcsúsznak?
- BASIL** : Hát akkor beküldjük, de rögtön... érdekes... // Fel alá kezd máskül érdekes... nézze, hogy összedugják azt a kőcső fejüket.
- JOHN** : Igé... nagy vita folyik...
- BASIL** : É mit gondol?... mit fognak határozni?
- JOHN** : Én remélem, sir Basil, hogy a döntés kedvesé lesz önre nézve.
- BASIL** : Hát azt el is várom... az az remélem... mert igazán kellemetlen volt hogy most, amikor már megtették ideig azt a nagy utat...
- JOHN** : Igen...
- BASIL** : Éa parva... és ha esetleg úgy határoztak volna-mondjuk-hogy nem akarnak engedelmeskedni azok a diákok, akkor... akkor, majd maga követíti a dolgot, mi?
- JOHN** : Hogyan.
- BASIL** : Mert elvégre nem vagyunk vadállatok, mi?
- JOHN** : É az sír.

- BASIL : Utaljara egy kis kblonnds megértéssel...túrleimmel...
- JOHN : Ugy van.
- BASIL : Csak azt nes értem,hogy mit tanacsoknak olyan irgalmatlanná soká
Menjen de mondja meg nekik,hogy azt parancsolom,hogy hagyják
ascenál abba.
- JOHN : /Kínés az ablakon/ Már jönnek is.
- BASIL : Ha...na látja...Már jönnek is...jó gyerekek ezek...
Nekem maga beszélhet mit akar,ezek nem rossz gyerekek./Igatott/
- GEORGEY: /U napélyesen bevonulnak/
- BASIL : /Feszülten lesi az arcukat,közben igazában a homlokát töli/
GEORGEY: Igen tisztelt uram!
- BASIL : na. Ho? Ho?
- GEORGEY: Miután /Tonyra mutat/ Az ócsora volt a dologban a döntő,tehát
szok ábonyedem neki a szót...
- BASIL : /Kisszerűt torokkal igatottan/ Igen....igen...
- TONY : Hát kérem szépen,ami azt illeti...
- BASIL : Na,gyertek,gyertek...
- TONY : Hink az engedelmesség kérdésében úgy határoztunk,hogy hink enged
munkadunk magának.
- BASIL : /Baldogan hátbavágja John/ Ha mit mondtas?
- TONY : De csak akkor,ha nem parancsolgat sokat,..
- BASIL : /Rémés a nosolygó Johnra/ Ne vigyoregjon kérem,mit vigyoreg?
- TONY : És ha senkivel megigiri,hogy bizonyos dolgokban maga is enged
nekünk.
- BASIL : /Nem mer Johnra nézni/ Ha igen,na igen...
- TONY : Ebben az esetben itt maradunk bizonyos próbaidőre...
- BASIL : Hicsodás!
- TONY : Próbaidőre.Amíg eldől,hogy hogy bírjuk ki egyedst...Mondjuk
legyen az a próbaidő egy hét...
- BASIL : Az ki van sárva...Abba nem megyek bele.
- GEORGEY: A próbaidőbe?
- BASIL : Abba igen,de egy hét?az ki van sárva..Legalább két hét és ehhez
ragyaskodna.Megértettétek?
- GEORGEY: Meg.
- BASIL : És itt maradtok?
- GEORGEY: Az ettől függ,hogy mit határos a többség./a többiekhez/ Hou?
- TONY : An azt hiszem,hogy adjuk meg neki a két hetet.
- MARIA : Igen.
- GEORGEY: Hát akkor megadjuk.
- BASIL : Köszönöm./Rémés a nosolygó Johnra,elvérszódik/ Az az,hogy nem
köszönöm,hason jól van.Beleegyesem./Johnhoz/ Beleegyesem.
Ebbe belelehet egyesni,ai?
- JOHN : Bele.

- BASIL : Ha láncszalag, hogy megvan is az a véleménye. Mert, ha nem az lett volna én akkor is beleegyeztem volna, mert én eddig is azt csináltam mint a többiek amit akartam én ezután is azt fogom csinálni. Megértették?
- MARIA : Igen.
- JOHN : Hát akkor már semmi egyéb megbeszélni való nem volna hát, csak a megazolítás kérdése.
- BASIL : Miféle megazolítás?
- JOHN : Hát, hogy minok szólítsuk magát? Mert azt belátja, hogy ő is Basil, az egy kicsit idegese... Gyereket mégiscsak a gyerekei vagyunk...
- BASIL : Mára visszant én is az apátok vagyok, mi?
- JOHN : Ugy van. De visszant az ilyen rövid ismerettség után, mégse mondhatjuk magának, hogy papa.
- BASIL : Azu nem. Azt nem is engedném. Hogy jöttök ti ahhoz, érdekes?
- JOHN : Eppen ezért gondoltam én, hogy talán lehetne találni valaki közvetítő nevet.
- BASIL : Például?
- JOHN : Például, mondjuk, öreg.
- BASIL : Hogyan, hát még mi a család nem. Tessék idejűzni öreg? Kézírtásokkal öreg? Micsoda bosszú az? Micsoda bosszú az, hogy én öreg vagyok.
- JOHN : Talán az is igaz.
- BASIL : Ha látjátok.
- MARIA : Hát talán mondjuk úgy, hogy bácsi.
- BASIL : Bácsi az öregapátok. Hát bácsi vagyok én? Ki hallott olyant, hogy valaki lebácsizás a saját tulajdon apját?
- JOHN : Hát tudja mit? Mondja meg maga, hogy mit akar?
- BASIL : Én? Hát én... tudja isten... valami olyasfélért akarok, ami közel álljon ahhoz, hogy apa, de azért mégse legyen egészen apa. Legyen mondjuk apaféle... vagy bápa... esetleg vakupa.../hirtelen dühösen/ Mit tudom én?
- JOHN : Hát én talán ajánlanék valamit.
- BASIL : No?
- JOHN : Hát kére... Ahogy itt azt a kis családot megnézzük...
- BASIL : Igen...
- JOHN : Egy apától, de három különböző anyától...
- BASIL : Hogyan helyes...
- JOHN : Hát nem olyan nagyon helyes, de így van.
- JOHN : Akár hogy van, de azért így ahogy van, ennek az egész gyűlésnek még nincs meg az a bizonyos civilizált családi jellege...
- BASIL : Az igaz.
- JOHN : Inkább úgy fest ez az egész dolog, mint egy... hogy úgy mondjam, min egy törzse...
- JOHN : Ugy van.

JOHN : Hát, hogy pedig a város ajza a városfőnök...

BASIL : Halyes.

JOHN : Ha tehát azt indítványoztam, nevezsük őt röviden főnöknek.

GIYERMEK: Eljen! Eljen! Nagyszerű!

TOMY : Tehát főnök ur.

BASIL : Nem ur... csak így egészen egyszerűen: főnök...

TOMY : Főnök. Háromszoros hurrás a főnöknek.

BILD : Hípp, hípp, hurrá, hípp hípp hurrá, hípp hípp hurrá!!!

BASIL : /Meghatottan/ Köszönöm. Igazán nagyon köszönöm én... Megálljatok, megyek és rendelék odumint valami egészen kivételes nagyszerű ebédet. Gyertünk John! /Elmennek/ Az ajtóban Basil nem bírja tovább, előve szi a székendőt és mielőtt még kitudná magát szindliani a székendőtől, egészen szabályszerűen elárulkozik/Hogy a szituációt mentse úgy tesz mintha csak azért kellene neki a székendő, hogy azal intogotva távozhasson./

MARIA : Hát mit szóltok, milyen édes?...

GIYERMEK: Kedves, tisztességes fiu.

MARIA : De neked mi a véleményed?

TOMY : En azt hiszem puhára főstük az őreget.

HARMADIK FELVONÁS

Késő nap/

/Három hónappal később agasztásban délután. A szoba már nem olyan komoly, mint az első felvonásban, látszik, hogy fiatalok avatkoztak be a hangulatába. Anóta kuszult élénk diványpárnák, virágok, teniszrekeszt, golfklub, kották. Diványpárna a földön, most keltak fel róla. Néi sal, világos férfi felöltő. Könyvek azonban nem hevernek a földön. Cukorédős, meg egy asztalon felejtett parfümszóró./

HORTENSE: /Balról virágokkal a karján, egy francia dalt énekel.

LARKIN : /Balról jön, mosolyog és hallgatja./

HORTENSE: /Hirtelen rónás kedvesen/ Alors...

LARKIN : Wel, wel, csinos kis jószág vagy lelkes, csak, hogy végre egyszer ilyeneket is lát maga körül az ember.

HORTENSE: /A virágokat alárendesi egy óriási vásárból. Tovább énekelve el/

LARKIN / O, szépség, vénségére szintén megkötyagosodott és egy skót csata dalt kezd felismerhetetlenül éynni. Közben összeszedi a szétlevő holmikat/

KEATING: /Jobbról jön orvosi táskával/ Haza a beteg Larkin?

LARKIN : An? Stha nem voltan egészségesebb, szolgálatára .

KEATING: Csak attól gondolom, hogy énekel. Hát egyszóval nem haza a beteg. Haza ki a beteg?

LARKIN: Maria, kisasszony.

KEATING: An? Hissen most, ahogy a parkon keresztüljöttem úgy láttam, hogy teniszsziki!

LARKIN : Hát kérem talán nem olyan nagyon beteg.

KEATING: Örület. Tisztára örület! Közben hársban három hónap óta, mióta csak a fiatalok idekötöztak, minden a legszabályosabb örület jegyében folyik le. Hát ha a beteg...

folyik le.Hívja a beteg....izé...Mária kisasszonyt!

LARKIN : Igen is uram.../Ómanegy az ajtóba/ Mária kisasszony!

KEATINGE: Hini Larkin,hogy a maga hangja,hogy megérdéssédt az utóbbi időben!

LARKIN : Hát,kérem alásattal,ha az embernek annyit kell kiabálni,mint annyit nekem a fiatal uraságok után...Beljön az ember./Tovább rendezget/

MARIA : Itt vagyok,ragyogok.../Mejlatja Keatinget/ Pardon.../Letesszi a tenisz ütőt/

KEATINGE: Bocsé pardonesson kicsikém,csak kurjontgasson nyugodtan.A betegek úgy szokták...Hát mi baja,mi?

MARIA : Sir Basil úgy találja,hogy meg kellene vizsgáltatni magamat...

KEATINGE: Hoz akkor meg is vizsgáljuk fiam.../Stetoszkópot kapar elő./

MARIA : De nekem igazán nincs semmi bajom...

KEATINGE: Azt majd én mondom meg...Vesse le a blussát...

MARIA : Oh,istenne...

KEATINGE: Vesse le,ha mondom...Nekem engedelmessékedni szokás.Mit gondol ki vagyok én,az apja?

MARIA : Aki ezalatt leráncigálja a blussát/ Hát kérem ha muszáj.

KEATINGE: Muszáj! /Ráteszi Mária hátára a stetoszkópot/ Ha lássuk. /Hallgatja/

MARIA : Ne,ne,igazán olyan csiklandós vagyok...

KEATINGE: Arra nem vagyok kíváncsi,az nem betegség...Sóhajtszon mélyet. mégis...Mégis!...Ne neveszen kérem hanem sóhajtszon.Sóhajtszon még egyet.../A mellére teszi a stetoszkópot/ Gondolja,hogy valami miatt borszesztelen el van keseredve...

MARIA : /Magyot nevet/

BASIL : Jónapot doktor,hát maga mit keres itt?

KEATINGE: Ha jó vegye fel a blussát.../Ezalatt/ Hát a tüdejéhes gratulálom! olyan egészséges és olyan nagy már egy skótóndas...Próbált maga már ezzel a tüdővel azás léptérről elfújni egy gyertyát?

MARIA : Nem.

KEATINGE:Hát nyugodtan megpróbálhatja.Kiváncsi vagyok mit telefonált a nyakára az a maga valószínűtlen eszé apja,hogy jöjjenek asonnal,mer magának valami baj van a tüdejével?

MARIA : En igazán magam sem tudom.

KEATINGE: A maga hajdani fájós lábait...

BASIL : Az én fájós lábamat?Mikor volt az a hajdan,amikor az én lábam fáj? Igazán nem tudom,Frank,hogy mire céloz maga az ilyen butaságokkal!

KEATINGE: Arra nem is kíváncsi,hogy a lány,hogy van?

BASIL : Dehogyan,hogy ne,malyik?

KEATINGE: Hát ez itt ni,aki miatt rá telefonáltatott.

BASIL : Igen ni,peraszé./Hirtelen aggodva Máriaéna/ Hát,hogy vagy kicsikém? Hogy vagy?Mert már emlékszem,azt mondta,az,hogy valami

ast mondta ötre is lesz, meg csak három perc múlva öt.

GEORGE: /Johnhoz/ Hát maga meg mit néz? Ast hiszi, hogy ha maga az egész lesi akart Tony hamarabb itthon lesz?

JOHN : /Nyugtalanul/ Hát nem lesz hamarabb, de... az ember mégis nézi... és már látom is... ott van!... Makasiuma egy perc és leszállnak... /Kiszé az úvegajtón, sugár hallatszik be, amely egyre erősebb/

BASIL : /Aggódva fégyeli a jelzőt/ Hát pontos... Csak egy kicsit idegenkedik az embert, hogy látja odafent... /Hirtelen/ Hát neki meg, neki az... Nem ment neki...

GEORGE: kinek?

BASIL : a kil vékonyra van, azt hittem nekimegy.

LARKIN : /Ingatottan jön/ Le fog esni a háttetűre, le fog esni...

BASIL : Csak biztosan van majom!

GEORGE: Ugyan, ne féljenek, főnököm, Tony nem az a nő akivel valami történetik. Nézetem szerint Tony egyenesen elpusztíthatatlan.

LARKIN : Na, ne az istenért, hogy szabad ilyen mondan. /Keresztet vet/

BASIL : /Rémülten/ Biliog. Biliog a gép felele van az orra, lefelé, Geoffrey mi van az orrával?

GEORGE: /Hallatlan nyugodtan les ki az ablakon/ Mi volna?... Hát leszáll...

BASIL : Ahá, leszáll... és a gyepre száll le az én gyönyörű gyepemre... száll le. Majd adok én... jaj, most megint... de nem. /Baldogan uccaj fel/ Egészre a feltűnt a gyepet a gép... de nagyon szép leszállás volt...

JOHN : /Tonyval jön/ Gratuláljak Tony, ezt szépen csinálta...

TONY : /Pilótadresszen jön az orra csupa olaj/ Jó képi landolás volt mit láposan akár a palacsinta.

BASIL : /Baldogan/ Mint a palacsinta... tisztára palacsinta. Szép, merész... isé volt... Csak itt mind a három egy félték.

TONY : Le maga főnököm?

BASIL : /Huncogni akar/ Én? /nézés Geoffreyre, más hangon/ Hát istenem, egy kicsit én is... /Meglátja, hogy Larkin titokban elhúzza a szájtát, ránéz és e hatás alatt Larkin elnegy gyerekek balra/

JOHN : Az volt is rá oka air beáll... Hissen még én is... mondhatnám, szinte a g voltam lepődve, olyan... olyan ünnepélyes, pillanat volt amikor megörökösöttek

BASIL : Ne ugye? Medig magának kbányebb John, mert maga már látta legalább öt nyugalmazni a levegőben, de én, aki még soha sem láttam...

TONY : Éppen ezért gondoltam ki ezt a kis hasaruccanást a géppel, hogy lássa... kis születésnap cirkusz. És a golfpálya ideális repülőki-műtő. Csak amikor viccből át akartam ezenni a ház kőmánya között akkor lett majdnem egy kis baj, na de mi az a bukfenches képest, amit ma délelőtt csináltak a Westminster-Abbey tornya körül, fél London összenézaladt...

BASIL : JOHN /Egyszerre ugrott fel/ Tony

- TONY : Nahát, hogy maguk mindenét újat neveztek... Ugy látszik igaza van Bernaynak.
- GROFFER: Miben?
- TONY : Abban, hogy esznek itt. Nem kell mindent az orrukra kötni. Hát most nem is szólnak meg...
- JOHN : Mit?
- TONY : Bizmit. /Belépő Máriahoz/ Szervusz olasz, mi van a tüdővel?
- MARIA : Köszönet, nincs semmi baja...
- TONY : Hát ne is, vagy agycsaplak... Hát enni seha sem eszünk?...
- GROFFER: Est hajtogatva én is már több mint egy órája.
- MARIA : Én is úgy érzem, hogy azonnal éshalok.
- BASIL : Jó, jó, csak ne lármaszatok banda. /Rácsap egy kalapáccsal egy kis asztalon álló harangra, Larkin megjelenik Basil utasításokat ad neki, Larkin el/
- JOHN : /Tonyhoz/ Hát az orrával mit csinált?
- TONY : Én az orrommal?
- JOHN : Csupa kocsikenőcső vagy mi a csoda.
- TONY : Ja olajos? Az lehet t, itt /Az orrához nyúl és elmajsolja/
- JOHN : Ne bánna, majd én letörölöm. /Kivess egy szobkendőt és dörzsöli/
- TONY : Ja barátom, az így szarassal le nagy nagy. Adja csak ide azt a vacsrot. /Ráköp és víz sádjá./ Rémcsolyog Johara, aki érül, hogy Tom állat foghatja/
- BASIL : /Hmhmhm Nemestelve nézi Tony köpési produkcióját/ Nem gondolod, fli hogy egyszerűbb volna, ha megmosnádnál?
- TONY : Ugyan főnökem, ki mosdik nyáron?
- BASIL : Hát csak eredj és öltözz át szépen az uzsonnához. Ki nem állhatom a nőket nadrágban.
- TONY : Hm? Főnökem, maga öregszik. /Hirtelen balra el/
- JOHN : /Utánnézés/ Elragadó... /Kiszervezi magát /De dörzsöli, hogy miket mond.
- BASIL : /Nagyon jól mulat/ Ne bánna, John, ne bánna... Átkosott kis bestia, mit szól milyen noveletlen... hogy öregesen, mert nem szeretem a nőket látni... értül? /Dörzsöli el van ragadt tva/
- GROFFER: /Hirtelen nagyot csap a szögörébe/
- BASIL : /Megresszen/ Hal
- GROFFER: /Nem sokat törődik vele, hanem öszszeszedi az aszaladgát a szögörébe/
- BASIL : Mi ez?
- GROFFER: /Semmi. Csak úgy legeltetem egy kicsit a kezem a szögörén... valamit csak e innálni kell, amíg az uzsonna bejő.../
- BASIL : /Johához/ Hallja? Hallja ezt a technikát? Én ne is értek ugyan a szögöréhez egy árva kukkot sem, de amikor úgy kereszthe tesszi a kezét szenális mi?

MARIA : /Geoffreyhez ment/ Ugyan ne örjögj. Inkább játssz valaki rendezett!

GEOFFREY: Es jó lesz mi? /Minden átmennél nélkül egy elbajolón olyan zenét kezd játszani/

MARIA : Csakcsodálatos!.../Hirtelen szentdedélyesen átfogja hátulról Geoffrey fejét astán megöklöt és elereszti. Zavarában egy kicsit panaszkodik hálhoss/ Olyan szenttelen igazán, tudja, hogy ebbe a dalba szerkesztesz vagyok és ha főzni akar, akkor mindig ezt játssza...

BASIL : Astán mi ez?

MARIA : Egy népolyi dal...

BASIL : Astán ha dal, miért nincs ennek szövege?

JOHN : Dehogyan nincs. Őn még nem hallotta Máriaától ezt a dalt?

BASIL : Mit beszél? Maga talán hallotta?

JOHN : En... igen is hallottam, még adóient Firencében. /Balkon Basilhos megja/ En már akkor megállapítottam, hogy maga ezt a gyereket imádni fogja...

BASIL : Imádni, érdekes... mi az, hogy imádni? És miért éppen ezt az egyet? Furesz ötletei vannak magának John... En abba pedig egyáltalában nem vagyok hajlandó belecsúzni, hogy maga már hallotta én pedig még nem... Mária, rögtön el fogod énekelni ezt a népolyi isét... Hadd lássuk mi van azal a gonddal a torkodban? /Beül a karosszékebe és mialatt Mária énekel teljesen elolvad/

Leontót.

BASIL : /A szén után felugrik/ Az anyja!... Egészen az anyja. Azt mondják, annak idején nagyon csinosan énekelte... De így azért nem hiszem. Még egyszer fiam, még egyszer!

MARIA : Nem, főnök, most talán valami más. /Kamutat Tonyra/...

TONY : Hógysz! Majd belőni vagyok énekelni ez után a Jericáné után.

GEOFFREY: /Belevág egy vérpessidő regénybe/

TONY : /Először csak tagjait mozgatja rá, astán az enivale kis délutáni szövegét kezd lötyögtetni/ Megjegyzem ez a kis hülyeség, amit itt es az alak billeg, olyan jó, de olyan örült jó... /En már éneki is, a dal vége előtt hirtelen nagyokat rikkant/ Az ussonna, végre az ussonna!

LANKIE : /Segédesapatai bevonulnak az ussonnával/

G. BENEK: /Hirtelen ordítással rohannak az asztalhoz cipelve John és Basilt/

GEOFFREY: Kenyeret nekem!

TONY : Ide a kenyeret!

MARIA : En kálnosot kérem, punktum!

GEOFFREY: Teát, gyorsan teát!

TONY : Nem tudsz várni míg nekem kitöltik?

GEOFFREY: A vaját, add ide a vaját!

MARIA : Nem adom, én se vettem!

GEOFFREY: Követelen a vaját, főnök, monja meg neki, hogy adja ide azt a vaját!

TONY : En hol a dicső? En valaki megint elvette a szalvétát!

MARIA : Dacemet kérünk!

JOHN : Dacemet!

GEORGEY: Dacemet a ház asztalára!

MIND : /Együtt/ Dacem! Dacem! Dacem! /Hát remekül betanulva sportkiállítás
sengik taktikára/ Dacem! Dacem! Dacem! Dacem! Dacem! Dacem!

JOHN : /Látja, hogy a daceen bevonni, hirtelen elkapja és egy nagy kanállal
mindenkinek lötyyent egy darabot a vágyárjára/ Nezztek, banda, egy
teki!

BASIL : Hát én? Én nem kapok? Dacemet nekem! Dacem! Dacem! Dacem! stb.

JOHN : Ejnye főnökim, mit isél? Várjon a sorára. Nem tud maga tisztességesen
viselkedni az asztalnál?

BASIL : De tudok. /Feláll/ Majd meglátjáték, hogy mennyire tudok. Höllygaim é
uraim. Átérvésre ennek a mai gyönyörű születésnapnak a jelentősége!

GEORGEY: Hlj! Hljól beszél...

BASIL : Fogd be a szádat! Átérvésre azt is, hogy mit jelent az sviatika történe
tében egy ilyen holgyreplő bajnok iséje... vagy kicsodája...
Egyesével, hogy ez a nevezett fityfiritty eszentul még pontosabban
értsesszen meg a szülői ház kényelmi köré, van szerencsésen átryujtani
neki ezt a kicsodát. /Egy gyémántokkal gazdagon kirakott órárt ad a
Tegnak/

JOHN : Ezt... ezt nekem? Édes, édes főnökim, én... én rögtön leharapom a füle
det... /Nekiesik, esókolni kezd/ Ez eszentul tegesni gondolak jó?

BASIL : Tartom szerencsémnek... Szervusz... /Kocint a teáncsészével/
Te is szervusz, olasz... és nehogy a száved fájjon, hogy ő kapott
valamit, te meg semmit se kapszál és gível, hogyugyis aggaszt az a
gombóc a torkomban, azok nem éd valami, ilyen borogatás fele vacko
... /Egy nyakéket ad Mária-nak, aki boldog si oltácaat esik a gyáká
ba/

GEORGEY: És nekem is enged meg, hogy tegesselek...

BASIL : Kérlek aláassan.

GEORGEY: És asonkivül és son vagyok kutya.

BASIL : De kutya vagy... nassz, harapj bele... /Egy pénztárcát ad neki/

GEORGEY: /Óvatosan/ Ha ez... belül sem csapnyább mint kívül.

BASIL : Ne félj, ki van belőve, csirkéfagó....

JOHN : Nem gondolja, Mr Basil, hogy a három születésnapot egyveitenni
kellene? Mert ha mindenkiket külön-külön tartja meg, amikor úgy látom
hogy itt három születés nap lesz ugyan évenként, de kilenc ajánlat!

BASIL : Maga mit beszél itt? Hímsz úgy son kap semmit...

JOHN : Nem is kell, én már ma délelőtt úgy is megkaptam amit akartam.

BASIL : Mit?

JOHN : A gyerekek adóptálási engedélyét...

GEORGEY: /Felugranak/ Mi?

BASIL : /Egy kicsit eszálbadik/ Ugyan ne iséljétek. Egyszer végre csak
rendet kel lett csinálni ebben a dacsungelben, csak vagytok...

GIERKAK: /Szájukból kicsik a falat, felállnak és mind odacsupolyognak Basil felé/

BASIL : /Szájukból/ Lehajtsza a fejét és az asztalnak beszél/ Mert hát... eredetileg én... Én is így akartam... én törvényesíteni akartam a benneteket, de azt mondták azok a számok ott Londonban, hogy az nem megy olyan simán és... Hát ezt mégis belátjátok, ugye, hogy én nem vehetem felcsügöl az anyátokat... mindegyiket ráhátra, hát... /hirtelen nagyon elérzékenyedik, ráfordít Johnra/ De érdekos, hogy ennek is minijár jár a szája, takarodjon innen, azonnal távozzon innen, és ti is menjetek, hagyjátok engem egyedül. Menjetez a fenébe!

JOHN : /Geoffrey és Maria kíséretében kiemfordul, a bal ajtón/Tony is utánuk megy, de az ajtóban megáll/

LARKIN : /Bejön//Leesedi az asztalt és kicsogy, gyorsan/

BASIL : /Szalatt leül a baloldalon levő nagy karosszékre/

TONY : /Halkan visszacsupolyog/ Főnök... szabad nekem is egy kicsit leülni?

BASIL : /Felriad/ Mi? Leülni?... Szabad.

TONY : / Basil ölére mutat/ De ide...

BASIL : /Elmozdolyodik/ Ide? Hát ide is szabad.

TONY : /Az ölébe húzódik és belef szeli magát/Mond... Miert zavartad ki a bandát?

BASIL : /Elfordít a a fejét/ Mert kisvartam... mindig... mindig szőgyembe hoznak a csirkofogók...

TONY : Aztán mi az a szőgyen?

BASIL : Hát... hol orditor, mint egy kőlyek, hol meg elbögön magam, mindig ilyen számárságokat csinálók. Igaza van Keatingnek, nagymama lettem! Hogy egy magatájtá, rendes vén fickőtígy papucs alá tudjon kapni három ilyen taknyos... evvel az erővel akár meg is házasodhatna velem.

TONY : /Paláll/ Hozzásimul/ Nem vagy nagymama, főnököm, de nagyapa még lehetős... De aztán arra el lehet az készülvé, hogy egyszer csak mi is férjhez megyünk...

BASIL : Mi is? Mi az a mi?

TONY : Hát... például én.

BASIL : Ugyan, nem hallgatsz el. Hát ki vezet még téged emberzámba, mi?

TONY : /Megjártasa a sértődöttet/ Bocsanat uram, es egy kicsit erős... /E pillanatban belépett Johnhoz szél/ Hát hallja ezt? A főnök azt állítja, hogy engem nem vezet még emberzámba. Hát mondja, ha én most magát felszólítanám, hogy vegyen el engem felcsügöl, nem volna rá hajlandó?

JOHN : /Elvörösödik, hobogve/ Na, de kérem...

TONY : Na jó... jó, ne ijedjen meg, nem mondom komolyan csak elcsületileg.

- JOHN : Bocsánat,ilyet még...elsőleltileg se lehet mondani./Hozzólát
törölgeti/
- BARIL : /Dinálmanem/ Na látod.
- TONY : /Hát már komolyan mérgees/ No hát es érdekes,hát minek néztek
maguk engem?Ast hissi,hogy én nem tudom ast,mit akarnalyik né?
Olyan nagy kúrust az? /John mellett/ Odaakaszkozni valakinek
a nyakába és azt mondani olvadó hangon,hogy:/Megjártam/ a tied
vagyok édes,csakold le az ajksmat édes ,szerits megadhoz édes..
/Odasímul Johnhoz és hozzádörögölödszik/
- JOHN : /Megához szerítje/
- BARIL : Nem néz ki ornan?Nem néz ki onnan!
- TONY : /Airtelen sávarba jön,felneáz Johna,aki még mindig tartja:/ Dehogy
nem megyek,de... es itten nem ereszt,hát ereszen el,érdekes...
/astán az arcára szerítja a kezét,fel es alá sétál./ _rdkes...
/Dörögva:/En...szertocsnatott kerak,sirtszil.Hígyje el,hogy nek
nemen igazán essemágába se jutott...
- BARIL : /Hévet/ Heksa mondja?Ast csinálja ez mindenkivel amit akar.Na,ai
es Larkin?
- LARKIN : Bocsánat Nír,egy sürgöny Mária kisasszonynak.
- BARIL : /Meghökken/ Sürgöny?Ki nem állhatos a sürgönyöket.Hát vigye ki
neki a kertbe ott van../Kines a kertbe/ Hallatlan,ott csónakának
a tavon axzal a másik áruittal! Hogy hányszor megtiltottam,hogy
abba a rozoga csónakba bújjenek,de hányszor?! /Kirchan asertbe/
- LARKIN : /Vissz utána a sürgönyt/
- JOHN : /Szintén el akar menni,de /
- TONY : Hallja e John...
- JOHN : /Megállia/ Parancsoljon...
- TONY : Mondja,komolyan mondta maga az előbb,hogy...essemágában sem volt?
- JOHN : Micsoda?
- TONY : Az a dolog...karjaival...
- JOHN : Bocsület szampra mondom...
- TONY : Jó,Na miért nem volt essemágában?
- JOHN : Nem értem.
- TONY : Oh,istene,hát én nem értem?Na értem,nem kérdezném akkor...
- JOHN : Igen...
- TONY : Igen...micsoda buta beszéd az,hogy igen...Hát mondja,maga...
maga egyáltalán nem érzett semmi különöset?
- JOHN : Mikor?
- TONY : Hát...amikor...Ne tetesse magát!Fudja maga nagyon jól,hogy mikor!
- JOHN : Tony,én mondhatom,hogy...
- TONY : Ne dadogjon,csak vallja be egész őszintén,mint ahogy én bevalikom,
...mert én már egész régen táasztalok magamán valami gyanusat...
Eleinte ast hittem,hogy a gyomrom vackolódik...de astán rájöttem,

- TONY : hogy nem a gyomrom, mert mikor ahhoz az én gyomromnak, hogy maga hozzáér az én kezemhez ?
- JOHN : /Egyre jobban magánkívül/ Igen, hogyna... határozottan... Ahhoz a gyomromnak semmi köze...
- TONY : Na ugye? Hát ez volt az, ami nekem legelőször feltűnt, amikor aztán visszagondoltam a hajóra.
- JOHN : Arra én is, nagyon sokszor gondoltam vissza...
- TONY : Arra a kis milatungra amikor én magát megtanított, hogy hogy kell az embernek táncolásban magához szorítani a nőt...
- JOHN : Igen...
- TONY : Mert úgy találtam, hogy maga nem fog engem elég szorosan.
- JOHN : Persze...
- TONY : Igenén. De akkor gondoltam, és talán nem jelent semmit. És talán össze-vissza csak annyit jelen, hogy maga tényleg nem fogott engem elég szorosan, mert az egész erőt elvette a tengeri betegség tőlem.
- JOHN : De Tony...
- TONY : Várjon, most én tettem le a garast... én azon elképedtem gondolkodni vajjon átjöttem volna e én Európába, ha a főnök esetleg más valaki küldött volna értem maga helyett, és megállapítottam, hogy fenét jöttem volnaát...
- JOHN : Hát ez igazán... igazán... én nem is tudom, hogy mit mondjak....
- TONY : Ne mondjon semmit, még nem vagyok készen... mert eddig csak azt mondtam magának, ami a mai napig történt. De az, ami eddig történt, mind semmi volt ahhoz képest... mert én csak játékból akartam magának mondani, hogy a tiéd vagyok édes, csókolj meg édes, és ami or kizondtam... akkor vettem csak észre, hogy komolyan mondtam...
- JOHN : Na, de most már elég a kutya-fáját, most már én akarom megmondani...
- TONY : Maga ne mondjon semmit. Maga fogjon engem és csókoljon..
- JOHN : Oh, istenek./Hirtelen átkarolja és egy hosszú csókot ad neki/
- TONY : /Kibontakozik/ Hát ez... ez egész izé... ez nem volt rossz, mi?
- JOHN : HaniHaniHani/Ujra elkapja és megcsókolja/
- TONY : /Bórk után/ És mikor esküszünk?
- JOHN : Amonnal... rögtön!... én most megyek az íróasztalért.
- TONY : Bórk, lelken az nem úgy van... előbb meg kell kérni a kezeset...
- JOHN : Dehissen mi ketten már....
- TONY : Mi ketten... De a főnök... ne felejtse el, hogy ő most már az apám... Megálljon csak barátom, megálljon... ezt a dolgot bizza inkább rám tudja egy kicsit féltékeny rám a főnök, nagyon összeeszekett már velem szegényke... Azt hiszem én vagyok neki a kedvenc ballépése...
- JOHN : Egyesével?
- JOHN : Egyesével, ha valaki ezt a kezézési dolgot simán el tudja vele intézni, az a valaki csak én lehetek...

JOHN : Na hallja, csak nem fogja tőle megkérni a saját kezét. Hát jól van
nem bánom...de...~~EMÉ~~

OSY : De kicsoda?

JOHN : De ha megengedi, hát talán meggyászor.../hirtelen átkapja és megö-
kolja és elrohan/

TONY : /Utannéz/ Hősd csak, hogy belejött es a.../Meglátja Basil/

MI a főnök...Jó, hogy jősz a főnök, egy kis beszélés volna veled.

MARIA : /aki szinte észrevétlenül jött be/ Most ne Tony, ha lehet...

TONY : Miért ne?

MARIA : Mert most, épp a s én ügyemet tárgyaljuk.

TONY : Micsoda ügyedet?

BASIL : Sürgőnyt kaptam olaszországból...Kész a szerződés a milánói
Baskálához és...most egyszerűen faképpel akar hagyni, mert állítólag
valami különös oka van rá...

MARIA : Ne főnök, nagyon szépen kérem ne.

TONY : Talán szavak? Hát jó én ráérek tíz perc múlva is./Basilhoz/
El ne engedé ezt az elaszt hallod e! /Elmegy/

BASIL : /Tonyt kiment/ Hát halljuk...

MARIA : /Remegve/ Si signor...illetőleg édes drága főnököm.

BASIL : /Keserően/ Na csak ne kerítse a dolgoknak olyan nagy fontokat...
Kaptál egy sürgőnyt, hogy kész a szerződésed és neked fontosabb az
a buta kornyikálás mint én.

MARIA : Nő, signor, hisz mondan neked...

BASIL : Hogy egyéb okod is van rá....Azra se vagyok kíváncsi. Látni sze-
retted anyádat, akit jobban szeretsz mint engem. Ezt én megértem és
nagyon természetes is. Hát tudod mit? Én elhoztam az anyádat, akkor
maradás?

MARIA : /Hallkan/ Rem, nem maradhatok főnök, nekem innen menni kell.

BASIL : Kell? Ki parancsolja?

MARIA : Én magam...Mert ha innen el nem menekülök, főnök, ha nem megyek inn-
nem ész nélkül, akkor...akkor, itt val a rettenetes dolog fog
történni.

BASIL : /Hirtelen megfogja a kezét/ Kialágy, mi van veled az is tenéért?

MARIA : /Felkiált/Geoffrey! Oh, mio dio Geoffrey!

BASIL : Geoffrey y?

MARIA : Szeretem...szeretem...Már főnököm, szeretem a saját testvéremet!

BASIL : /Megtántorodik/ Mária!

MARIA : És ő is szeret engem, csak nem mutatja...és én sem mutatom csak
tömlésünk és nevetünk és belundozunk mind a ketten.

BASIL : Dehát...hogyan jutott az eszetekbe?

MARIA : Nem jutott...nem ismertük egymást és amikor én az első nagy
megörösztemen ide, ő már itt volt...és mi beszélgettünk és ő nem tudt-
ta, hogy én ki vagyok és én se tudtam, hogy ő kicsoda...

- MARIA : és amikor megtudtuk akkor már, késő volt.
- BASIL : /Lehorgasztja fejét/ Hát...ha így áll a dolog...akkor...én is azt hiszem, hogy...jobb lesz ha még kiálányom., és akkor ha még, hát indulj minnél hamarabb.
- MARIA : Larkin azt mondja, hogy az este indul egy hajó Olaszországba...
- BASIL : /Hirtelen kitér/ Larkin nagyon kedves! /Csendesen/ Illetőleg Larkin nek igazán van. Kérj kiálányom csomagolj...én pedig megyek és szólok, hogy hozzak renibe asonnal a kocsi./ Gyors léptekkel el a bal ajtón/
- MARIA : /Kézbe teszi az arcát/
- TONY : /Hirtelen előlép a jobb ajtó mellől/ Mária, te szegény kis egérke te...
- MARIA : /Megresszen/ Hallottad?
- TONY : Hallottam...mert tudod nekem is lett volna valami nagyon sürgős beszélgetés az öreggel és meg akartam neki mondani, hogy benevestem a holnapi műrepülő versenyre, de véletlenül épp oly érdekes renibe nyitottam be, hogy nem volt erőm visszavonulni.
- MARIA : Hát mit szólsz?
- TONY : Jobb van anyukám örült pihened van. Az öröög a szokását ennek a főnöknek, hogy ilyen össze vissza kellett neki csavarogni. Az egyik anyja itt a másik anyja ottide valami jó is van ebbe a borsasztó k ellenében ügybe.
- MARIA : Micsoda?
- TONY : Azt hiszem szegény kiálányom, hogy most már elérte a korát azt azt mindig akart. Azt hiszem egérkeem szépen fogas énekolai, nagyon szépen.
- MARIA : /Hirtelen kizakítja magát, a szintén elpityeredett Tony kezéből és elrohan a bal ajtón/
- TONY : /Elkeseredetten gyújt rá egy cigarettára és bevágja a fedelét a doboznak/ HÉGY A fene egye meg!Hogyafeneegyemegye....
Hogy a fene egye meg!
- DICK : /Pilotaruhában jelenik meg a jobb ajtón/ Hello Tony!
- TONY : /Fel se néz/ Hello Dick.
- DICK : It van a nevesései számunk a holnap délelőtti versenyre.
- TONY : Egye meg!
- DICK : Hogy hogy egye meg? Hát hiszem azt mondta, hogy megmondta már az öregnek, hogy benevestünk?
- TONY : Csak, hogy nem úgy fordultak az a dolgok, hogy megacsihított volna. Magának fogalma nincs arról, hogy engem itt hogy féltenek.
- DICK : Hát akkor majd megmondom én.
- TONY : Hogyne, még csak az hiányzik. Most az az el szegények az egyik lány a másik meg jelentse be, hogy holnap ki akarja törni a nyakát/
- DICK : Hát akkor mi lesz?

- TONY : Hogy hogy mi lesz?Nem repülök föl a holnapi versenyen.Higgye el hogy én én nem fogok belehalni sem az uviatika.
- DICK : /Falordit/ Mi?Hogy maga nem akar velem felrepülni?!Igy faképnél akarja hagyni az amerikai becsületet.No mondom igazuk volt azoknak akik csak olyan gyengén fogadtak bennünket.
- TONY : Hogy hogy gyengén fogadtak?
- DICK : Haminc hetet ajánlunk egy ellen,hogy még helyesre se le szünk.
- TONY : Mi?Haminc hetet egy ellen?Tartom?
- DICK : Már elkésett vele.Már én tartottam.As egész kis vagyunkimmal,ami perre ilyen formán most eluszott...
- TONY : Nem uszott el Dick!Én nagyon köszönöm,hogy így bízik bennem. A holnapi versenyen részt veszek.Majd adok én neki haminc hete egy ellen.Csak.../Ránéz Basilraaki most jött be/ Csak azt tudná hogy hogy mondjam meg neki?
- DICK : Hát ugy,hogy egyszerűen odái elébe../Megindul Basil felé aki egy karcsósábe süppedve maga elé az /
- TONY : /Elkapja a kabátját/Nem áll meg! Hát elment a józan esze?Egyesek en órállni és megmondani ilyen dolgot?Ilyen állapotban?Menjen innen Dick,majd én.
- DICK : /A vállát vonogatva kotródik/
- TONY : /Els szünet után megindul Basil felé és a vállára teszi a kezét/
- BASIL : /Negr ezen/ No mi az?
- TONY : Semmi főnököm csak...nagyon szomorú vagy.
- BASIL : Szomorú?...dühös vagyok..Azt mondja Mária,hogy nálam akarja mind évben tölteni a vakációját,és csak ugy,ha az alatt Geoffreyt hasa kildöm az anyjához.
- TONY : Hát nem is olyan rossz megoldás.Legalább évenként két hónapot.
- BASIL : Hát mi az a rongyos két hónap?...és hogy én analatt nélküsem a másikat?Két hosszú hónapig?Hát mi vagyok én,mi?
- TONY : Edes pofa vagy.Nem is lehet megmondani neked..szavamra nem lehet Basil.
- BASIL : Micaodát?
- TONY : Nézd én megmondom,de igérd meg,hogy ottam fogsz viccelkedni.Mond volt neked valaha fiatal korodban becsületbeli ügyed?
- BASIL : Hogy érted ezt?
- TONY : Ugy mint ahogy itt Európában szokás,vagy a vad nyugaton,Parbaj életre halálra.
- BASIL : Minek est neked tudni?
- TONY : Volt vagy nem volt?
- BASIL : Volt,ha jól emlékszem.Franciaországban valami kapitánnyal.
- TONY : És megmondta az apáinak?
- BASIL : Hogy mondtam volna meg mikor ne is voltam odahaza.
- TONY : És...ha idehaza lettél volna megmondta volna?
- BASIL : Nem ottan kaptam...csak utólag mondtam meg.

- TONY : Miért?
- BASIL : Mert volt valami fene nagy afósságon, azt akartam kifisettetni...
TONY : És kifisették?
- BASIL : Hát hogyné. Látnék, hogy ne a láttal még apát, akinek a gyereke valami nagy námasztikából szabadul ép bőrrel, olyankor olyan igazott egy apa, hogy lebönné a gyerekeinek a csillagot is az égről...
TONY : Na és te?
- BASIL : Hát én alaposan kihámozgáltam ezt az igazságot. Kimeséltem az öregnek a párba minden egyes részletét, persze örültem kizúzve...
TONY : Kinek?
- BASIL : Hát, hogy még jobban igazuljon az öreg. Hogy remegjen. Hogy folyjon a la a víz, hogy harapdálja a pipaszárát. Amikor aztán láttam, hogy most már olyan igazott, hogy azt se tudja mit csinál KATHALINNAK csináljon velem, akkor bevallottam neki az adósságot...
TONY : Remek...és ha...teszem azt, nem adósságot akartál volna neki bevallani, hanem egy...például egy készülő házasságot? Mit gondolsz, lett volna az apának annyi ereje, hogy tiltakozzon ellene?
- BASIL : Ki van zárva!
- TONY : /Viharosan/ Készen! Készen! Remek tudósot adtál. Isten veled! /Elröhan a jobb ajtón, Basil értelmetlenül néz utána./

FÜGGÖNY

MÁRCIUSI KÉP

- /Ugyanaz az a díszlet, de más világítás, cselen csunya délelőtt. É 11 óra/
BASIL : /Mikor a függöny felmegy egy újsággal kezében nyugalmazik a székében./ Larkini! Larkini!
- LARKIN : /Felfelé jön jobbról/ Minden vonala foglalt már....
BASIL : Még mindig? Hát Frank, mit szól ehhez Frank?
KEATING : /Maga is igazott/ Hát mit szóljak? És csak természetesen, hogy egy ilyen nagy versenyen a repülőtér minden vonala foglalt...
BASIL : És most úgy van... Legalább egy vonalat mindig fenn kellene tartani az érdeklődő közönségnek. Larkin... Takarodjon és térje újra!.... /Larkin pusztul/ És csak arra vagyok kíváncsi, hogy mivel tud ilyen megalom repülőtér annyit beszélni?
KEATING : Hát minden valószínűség szerint az újságokkal....
BASIL : És újságok! Beszélni, azt tudnak! De ide, Londonból csak egy félórányra csak reggel tizkor kézbesítik ki őket. És mire az ember odaér a repülőrovathoz... É t azt mondja meg nekem, doktor, hogy hogyan tudhatna volna én meg, hogy repül, még hozzá, hogy a műrepülő versenyben repül fel?
KEATING : Hát nem mindegy az magának, hogy milyen versenyben?
BASIL : Ilyent is csak egy vén ló kérdészet mint maga. Tudja maga, mi az a repülés?
KEATING : Nem tudom.

BASIL : Na látja...bukfencet hánynak a levegőben meg cigánykeréket!

KRATINS : /Iréni! / Tony cigánykeréket fog hányni?

BASIL : Azt a levegőben? Egy pillanatra megfledkesik a büszke/Hát mit szól?Mégidig milyék mi? /Kusretör/ az ki fogja törni a nyakát! Egktor,adjon nekem valami páruát, mert én megörülök.

LARKIN : /Berchan/ Sir Basil!

BASIL : /Fessilten/ Ki az?

LARKIN : Csak azt akaram jelenteni,hogy még mindig ne kaptam önzakítottat!

BASIL : Hát akkor tatarodjon vissza! /Megörbénik/

KRATINS : Tatarodjon! /O is törölni kezd a verejtékes homlokát/Ugye én már tegnap megmondtam meg ének,hogy ha az én gyereken volna nem röpülne

BASIL : Fogja be a száját.Maga az oka az egésznek.

KRATINS :Ha?

BASIL : Nag hát!Maga mondta,hogy hoztam ide ezt a bandát...hogy én azelőtt milyen szépen éltem,milyen nyugodtam...mit tudtam én eddig,mit jelent az,apának lenni?Hogy mit jelent az,amikor az emberrel egy asz talnál uszannak három ilyen.../Ellágyul/ En igazán nagyon bálás vagyok megének doktor,mert az a három hónap,egész a tegnapi napig ,míg az egyik elment.../Keszélen/ Tudja,maga doktor mi az,,amikor az embernek elmegy az egyik gyereke?Est az érzést se ismertem volna meg,ha maga a világon nincs,az isten verje meg magát...A másik meg bukfenczik a levegőben...

KRATINS : Még hozzá ilyen csunya szeles időben.

BASIL : /Rárdit/ Csak bízasson,csak bízasson!!...Micsoda beszéd az, hogy szeles?Ivek óta nem volt ilyen szélesed,mint ma!Nesse meg, hogy mit a nap...majd rögtön...És az a kis szél,ami van, hát istenen.../Hirtelen kétégebeve/Frank,mit gondol,Londonban is ilyen szél van mint itt?Ma azt hiszem,ki van sárva,biztos itt felettünk van a centrum...

KRATINS :Adjá isten...

LARKIN : /Berchan/ Megvanitt a repülőtér!!...A telefonhoz...a telefonhoz!!

BASIL : /Kirchan és telefonál,hangosan behallatnak/ Kérem aszonnal kezdjék meg Tony Flaggnek,hogy nem engedem meg a repulést,tiltakozom és ki van sárva...Az apja beszél,a saját apja,tegnap adoptáltam és jogom van neki megtiltani...De igen kérem bevezetett...Valami Barnum a pilóta,ő az utas...Igen,igen,nem Barnum,Barnay,egy amerikai fráter.Mi?/Betémolyog az ajtón/Frank...ebben pillanatban repültek fel,mit csináljunk?

KRATINS : Ha..és,nem tudom,minden esetre...minden esetre én addig kikészítem a missereket.

BASIL : Minek?

KRATINS : Hát..hát,hogy ha leszanna ott Londonban a repülőtéren,én itt itt aszonnal mennél legyenek...

BASIL : Igen az jó lesz,az nagyon jó lesz,maha örök ember Frank.

KEATINGE: /Hatalan felordít/ Gúnyassallag! Nincs gúnyassallagom!

BASIL : Hínekes?

KEATINGE: Nem tudom a vérséget előállítani ha átvezetted valamelyik utcára...

BASIL : Hát akkor taksarodjék azért a szallagért..taksarodjék...

KEATINGE: /Tejvesztette a ruhát el jobbra, az ajtóban őszke ütközik Geoffrey
völl/

BASIL : Geoffrey! Gyere ide fiám, csak, hogy legalább te itt vagy mellettem.
/Hirtelen röhög/ Ha, mi az? Minek rajtad ez a kabát?

GEOFFREY: Főnök, isten veled, én megyek...

BASIL : Hova ?

GEOFFREY: Londonba...

BASIL : Jó fiám, csak eridj. Tízért? Ugye?

GEOFFREY: Haa, főnöküm, Máriaért.

BASIL : De hiszen az elment a tegnapesti hajóval.

GEOFFREY: Én meg utaztam utána ma a délivel...

BASIL : Megőrültél, tisztára megőrültél...

GEOFFREY: Nem örültem meg főnöküm, amár megvolna ná minden okos. Ma reggel
egy megrendítő levelet kaptam...

BASIL : Máriaétól?

GEOFFREY: Haa. Az anyakirálynőtől. Tudja, mit ár?

BASIL : Nem tudom és nem is vagyok rá kíváncsi.

GEOFFREY: Pedig magát is majdnem úgy érdekli mint engem... Azt írja, hogy én
nem a maga fia vagyok...

BASIL : Mi?

GEOFFREY: Haa a maga fia vagyok, hanem az apámé...

BASIL : Micsoda apámé? Hát, hány apám van neked rajtán kívül?

GEOFFREY: Csak egy, és az teljesen elég. A törvényes apám, akitől az anyaki-
rálynő elvált még aselőtt, mielőtt magával a hajón találkozott...

BASIL : De hiszen az apám meghalt.

GEOFFREY: De hogy halt. Azt az anyakirálynő csak azért híresztelte, hogy érde-
kesebb legyen. Ha asokkívül nagyon jól állt neki a fekete ruha.

BASIL : Nahát, szép kis historia, és az anyád is...

GEOFFREY: Ha bántsa az anyakirálynőt, ő akkor még nem tudta, hogy én már
utban vagyok...

BASIL : És... mennyi ideje volt l már utban?

GEOFFREY: Három hónapja...

BASIL : Az nem igaz! Az egyszerűen nem igaz! Övindli az egészes anyakirály-
nő egyszerűen feltétehen rám és mert hiába írta utánad a levelet
rakásra, te azért nem mentél haza, hát kitalálta ezt az ócska trük-
köt.

GEOFFREY: Nem trükk, főnöküm... Ide elküldte mellékelve a keresztlevelet és a
hajójegyet. A kető között öt és fél hónap különbség van. És...

mondhatom, hogy én nem úgy nézek ki, mint aki... öt és fél hónapra
született. És azt írja az anyakirálynő, hogy bocsásunk meg neki

GEOFFREY: Mindegyik a ketten, ő anyagi okokból teste, hogy könnyebben nevel-
hessem fel engem!

BASIL : Egy nő nem igaz! Egy árva nő nem igazságszerető... én behívtam a
doktorot! És az elment a szallagért. Larkin! Larkin!

LARKIN : /Bojta/ Igen is...

BASIL : N ezzen ár erre az emberre és mondja meg, hogy ez nem az én fia
é?

LARKIN : /Hullódesze néz Geoffreyre/ Te szék?

BASIL : Nézem rá és mondja meg, hogy nem úgy használtuk a egymáshoz
mint az egyik tojás a másik apjára?

LARKIN : Igen is, sir...

BASIL : Hah át... kinézet Larkin... /Larkin el/

GEOFFREY: Na, de főnök...

BASIL : Nem engedem! Kérem, ne elvinnék a fiamat, nem engedem!

GEOFFREY: De hallgatson meg hát, főnök... én egy nagy titkot akarok megmutatni
elmondani... egy titkot, ami a szívemet nyomja, mióta Mária ebbe a
hába betette a lábát...

BASIL : Köszönöm. Nem vagyok rá kíváncsi... már Mária egyszer elmondta.
Nem érdekel. Én már olvastam ilyenről is sokkal érdekesebben
megírva az Ódypus királyba...

GEOFFREY: De hát legyen egy kis belátással főnök... én azért a maga fia
maradok...

BASIL : Hogy... hogy-a fia?

GEOFFREY: Hát úgy, hogy ha nem maga fia vagyok, akkor nyugodtan elvihetem
Máriát és akkor megint a maga fia leszek...

BASIL : /Aja lecsik/ Hát... ebben van valami... Na és?

GEOFFREY: Na és én most megyek aszemmi utánam, visszahozom.

BASIL : Visszahozod? Na ja... hát persze, hogy visszahozod, érdekes!...

GEOFFREY: Ami pedig a csomagjaimat illeti....

BASIL : Semmi csomag. Két hétre az embernek usa keli csomag... Ha pedig
két héten belül, itt nem vagyok... maradj ki! /Geoffrey el, Basil
utána szól/ Te el ne felejtessék elhozni az anyját is!

JOHN : /A bal ajtón beront ujjal a kezében/ Gyilkos! Gyilkos!

BASIL : /Rémoré/ Kicsoda? Hol? Micsoda?

JOHN : Magalitt! Gyilkos! Hogy engedhette meg neki?

BASIL : Kinek? Micsodát?

JOHN : Tények! A repülővereséyi! Buzfencet a levegőben, ilyen szélviharm
ben!

BASIL : De maga biztosított, hogy engedjen meg neki a repülést!

JOHN : Ha nem biztosított volna, akkor is megengedte volna! Mindent megem-
gedett neki! Látszik, hogy nem igazi apja, csak olyan vakapja.
Ha az én lányom lett volna...

BASIL : De nem a maga lánya, semmi köze hozzá!

JOHN : Az nem igaz!Nehé a legalább is annyi kosár van hozzá mint ~~lányok~~
bő is megének

BASIL : Ha ne mondja,talán maga az apja?

JOHN : Nem vagyok az apja,hahahaha...

BASIL : Kérem az anyját!Csak mondja meg egész bátran,egyon ma már itt nem
érhet meglepetés.

JOHN : Ne vicceljen velem!Nem vagyok az anyja!Több vagyok,mint az anyja!
A vőlegénye vagyok....

BASIL : /megténterodik/ Mióta?

JOHN : Tegnap délután óta...És úgy volt,hogy ő fogja magától megkérni a
keszt...

BASIL : Kinek a kezét?

JOHN : A saját kezét....

BASIL : /A fejéhez kap/Tudom...most már egész határozottan tudom...megérte ő
ten...észen szabályosan megőrültem.../Egy székbe rogy/

JOHN : Éem,na,dehogy!

KRATING:/Berohan/ Hé,hé,Basil,megnyerték,megnyerték!

BASIL : /Felugrik/ Mi?Kicsoda?Mit?

KRATING: /Lélegve/Ők ketten a cigánykeresket,megnyerték a cigánykeresket!!!

BASIL : Ugye mondtam?Ugye mondtam?Hát mit szól?Doktor!Frank!Frank!Fiam,
édes fiam.../John nyakába borul/

JOHN : Ez hol vannak?

KRATING: Beülték a gépbe és egyenest jönnek haza....

JOHN : /Látásával néz/ És jönnekinnár ott jönnek is.../Zugás/

BASIL : /El akarja venni a tárcsövet/ Adja ide!Nem is látni akarom!Adja,ide
én vagyok az apja! /Keting kinyitja az ajtót és e pillanatban egy
ördög súbanás hallatodik/

MENTHÁRSÁG /Halálra rémülnek/

LARKIN : /Renegve/ A kócsány,a kócsány...

JOHN : Mi van vele?

LARKIN : Kétkedtek,Levezett!

JOHN : A kócsány?

LARKIN : A kócsány is a gép is...

KRATING: A gumiszallag,a gumiszallag,a ténkén.../Kirohan a jobb ajtón/

JOHN : Tony! /Kirohan a bal ajtón/ ÉÉS

BASIL :/Aréjelhagyva indul az ajtó felé,megténterodik és megkapaszkodik a
fotel karjában/ Teremtő atyám...Csak még most az egyszor,most az
egyszer csak...

JOHN : /Megjelenik karján Tonyval/ Vége...vége.../Letesszi egy székbe/

KRATING: /Egyik kezében a gumiszallag a másikban asztalosok és felszerelés/
Adják ide,adják ide nekem a betegst...

TONY : /Kinyitja a szesét/ Hogy a fene egye meg.../Mogigast ja a sisakot/
Hogy megijedtem!

MIRIAM: /Ott térdelnek sörülötte és tapogatták/

TONY : Hallod a főnök, a veresnyt megnyertük...

BASIL : Tudom, drágám, tudom... Hogy vagy fiam?

TONY : Kétszázötven elég jó!

MIRIAM: Nem baj, nem baj... Adják ide a beteget, rákössöm a gumiszallagot...

TONY : Kössönös doktor bácsi, nincs nekem semmi bajom, csak... Csak nagyon sajnálom ezt a szegény főnököt... Sokat izgattál miattam?

BASIL : Hát képzelmbed kislányom...

TONY : És még most is elég izgattott vagy?

BASIL : Még mindig....

TONY : Hát akartok közelebb válni, hogy férjhez akarok menni ehhez az emberhez?

BASIL : Tudom...

JOHN : Az már megmondtam neki.

TONY : De azt még nem mondta, hogy a jövő héten már esküdni is akorunk...

BASIL : Olyan sürgős?

TONY : Erőltetn sürgős. Azt ambicionálom, hogy az egyetlen legyen az első esküvő ebben a családban. /Gyors függöny/

V I G E I